

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2015

Liahona

**Præsident Packers
sidste vidnesbyrd, s. 10**

**Til undervisere: Bedre spørgsmål,
bedre indlæring, s. 20**

**Evigt ægteskab:
En pagt i pagten, s. 24**

**Kvit dine bekymring
om fremtiden, s. 34**

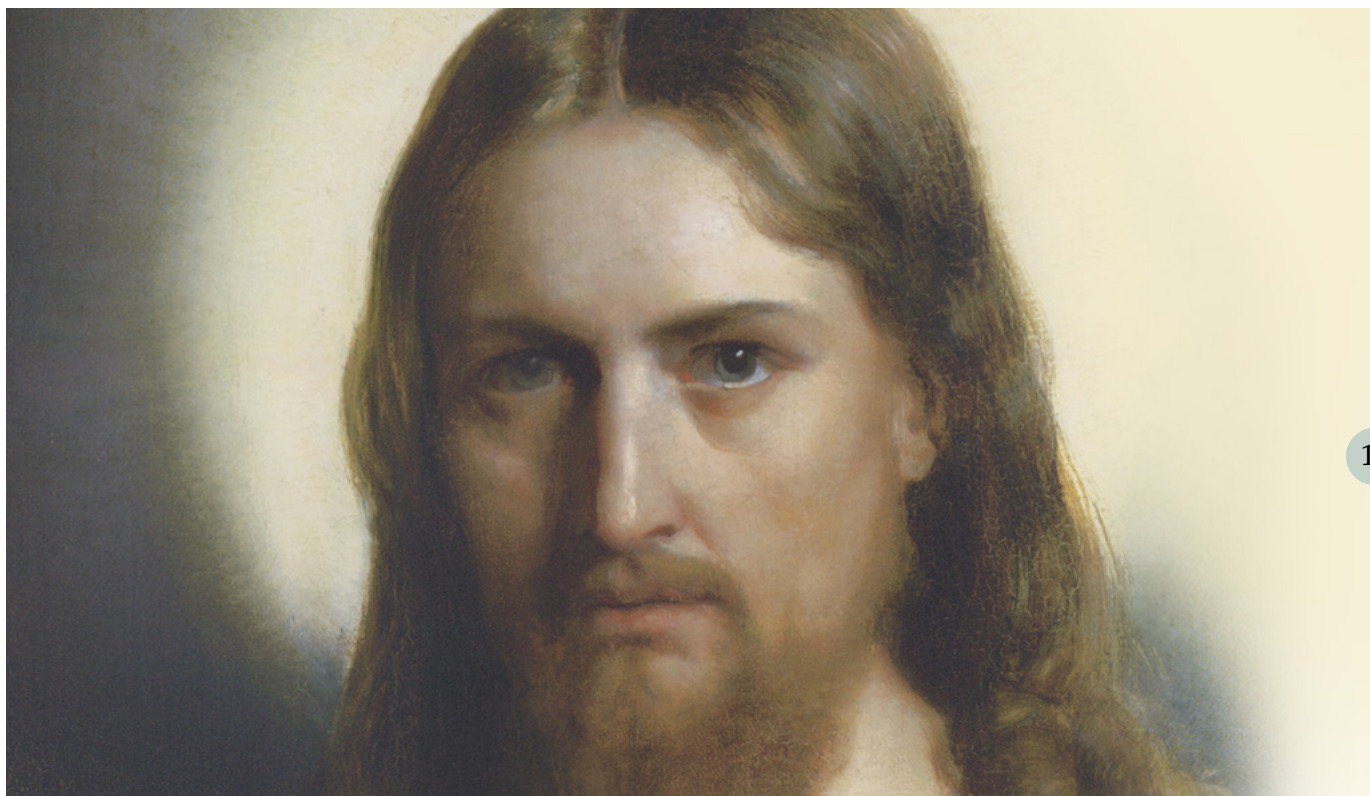

*»Igen: Himmeriget
ligner en købmand,
der søgte efter
smukke perler;
og da han fandt én
særlig kostbar perle,
gik han hen og solgte
alt, hvad han ejede,
og købte den.«*

Matthæus 13:45-46

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Tag dig tid til Frelseren**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Jesus Kristus – medfølelse og venlig**

ARTIKLER

- 10 Et vidne om Frelseren Jesus Kristus**
Præsident Boyd K. Packer
Som apostel i 45 år vidner jeg om Frelseren »med absolut vished«.

- 14 Joseph Smith og Johannes' Åbenbaring**
David A. Edwards
Hvorfor kaldte Joseph Smith Johannes' Åbenbaring for »en af de tydeligste bøger, Gud nogensinde har ladet skrive«?

- 20 Stil de rette spørgsmål på den rette måde**
Scott H. Knecht
De rette spørgsmål kan gøre en stor forskel, når det gælder om at lære og undervise i evangeliet.

- 24 Den nye og evigtvarende pagt**
Ældste Marcus B. Nash
Belønningen for alle, der overholder betingelserne i den nye og evigtvarende pagt, er glæde og fred i denne verden og evigt liv i den næste.

- 32 »Jeg havde lovet Gud det«**
Néstor Curbelo
Ét medlems hengivenhed i Ecuador viste sig at blive afgørende for Kirkens historie der.

- 34 Fred være med jer**
Ældste D. Todd Christofferson
Tag jer tid til at mærke Frelserens løfte i denne juletid.

FASTE ARTIKLER

- 8 Vi taler om Kristus: Kærlighedens og livets gave**
Brad Allred
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Den rigtige jul**
Præsident Howard W. Hunter

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Matthew Reier.
Foto på indersiden af forsiden: Patrizio Martorana/iStock/Thinkstock. Foto på indersiden af bagsiden: Clebher Tex.

48

44 Jeg kom tidligt hjem fra min mission

Brittany Romanello Casco

Jeg troede på historierne om Kristus, der helbredte de syge, og troede på, at han ville gøre det samme for mig.

48 Unge voksne profiler: Et liv som vidne i Tyskland

Justina McCandless

Esthers forståelse af, hvordan vor himmelske Fader ser hende, har hjulpet hende i hendes forhold til andre.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvad har du lært af dine forældre?

64

50 Sådan finder I den sande mening med julen

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Hvordan kan vi føle taknemlighed for Kristus og forny vores beslutning om at følge ham?

51 En gave fra genbrugsbutikken, der ændrede livet

Keanu Williams

Et svar på en bøn ved juletid førte til en evig familie.

52 Den nye fyr

Matthew D. Flitton

Matthew var praktisk taget alene i sit kvorum, men han fandt snart ud af, at mange af præsterne bare skulle inviteres for at komme.

54 De kendte Joseph

Lær profeten Joseph Smith at kende gennem folk, der kendte ham personligt.

56 Giver eller tager du?

Genovervej din indstilling til at holde buddene og tjene i Kirken.

57 Plakat: Brug det eller mist det

58 Spørgsmål og svar

Jeg føler mig utilstrækkelig som klassepræsident i Unge Piger. Hvordan kan jeg blive en bedre leder?

60 Ting jeg lærte som ung nyomvendt

Ældste Jörg Klebingat

Du kan føle dig ren og selvsikker ved at bede altid og anvende forsoningen dagligt.

64 Personlig fremgang på mit slægtstræ

Raisa Marcondes

Ved at udføre sin slægtshistorie fandt Raisa ud af, at hun ikke var det eneste medlem af Kirken i sin familie.

68

65 Skriftsteder til Spencer

Ældste Marcus B. Nash

Spencer vidste ikke, hvorfor han havde svært ved at sove, da hans forældre ikke var hjemme. Hvad var der galt?

66 En lektie jeg lærte af min far

Ældste David A. Bednar

Ældste Bednars far var ikke medlem af Kirken, men han lærte ham alligevel en vigtig lektie om præstedømmet.

67 Figurer i skriften: Mormons Bog

68 Juleaften med familien Córdoba

Honey Thalia Cabel Losno

Marycielo og hendes søster kunne give familien Córdoba noget bedre end gaver til jul.

70 Genoprettelsens puslespil

Heidi Poelman

Anna skulle holde tale i Primary. Men hvordan skulle hun forklare, hvad genoprettelse betyder?

72 Tid til skriften: Jesus Kristus vil komme igen!

Erin Sanderson

74 Til mindre børn: Krybbespil

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Joseph W. Sitati

Vejledere: Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan VerHoef

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt,
Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsons, Susan Lofgren, Scott M.

Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,

GINNY J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,

Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på

liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North

Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail

til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller

»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,

cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,

græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,

japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,

kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,

norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,

slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,

tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.

(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,

ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må

ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står

restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property

Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,

USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

December 2015 Vol. 164 No. 12. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church

of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,

Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00

per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals

Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice

required for change of address. Include address label from

a recent issue; old and new address *must* be included. Send

USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution

Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-

5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)

may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste

Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DNIM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.

Her følger to eksempler:

»Fred være med jer«, side 34: Ældste Christofferson opfordrer os til tage os tid til at sidde stille og tænke over Jesusbarnet i denne juletid. Overvej at læse artiklen sammen som familie og indbyde en ånd af ærbødighed ved at læse skriftsteder, syngesalmer eller se Bibelvideoer (de er tilgængelige på Biblevideos.org) om Frelserens fødsel. Giv så tid til, at I hver især kan tænke over Frelserens fødsel, og hvad den betyder for jer. Du kan overveje at lægge dagbøger eller papir klar, hvis nogle ønsker at skrive deres tanker ned. Bed familiens medlemmer om at fortælle om deres tanker, hvis de ønsker det.

Julevideo, Mormon.org: Tænk over hvordan jeres familie kan bruge dette års julevideo til at fortælle andre om evangeliet. I kan eventuelt lave julegodter til jeres venner og give godterne sammen med et kort med webadressen på videoen. I kan også planlægge en familiekampagne på de sociale medier og sætte mål for, hvor mange mennesker I kan dele videoen med. En anden mulighed er at invitere venner hjem og se videoen sammen med jer.

PÅ DIT SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

Besøg [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) og find forslag på engelsk, spansk eller portugisisk til familieaften, hjælp til søndagslektioner og indhold, som du kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Bøn, 41, 42, 60

Det andet komme, 72

Det Nye Testamente, 14

Evgit liv, 24

Forsoning, 10, 44, 60

Fred, 34

Genoprettelse, 70

Hengivenhed, 32

Jesus Kristus, 4, 10, 24,

34, 50, 60, 72

Jul, 4, 8, 34, 38, 39, 40, 41,

42, 43, 50, 51, 68, 72,

74, 80

Kærlighed, 8

Ledelse, 58

Lydighed, 24, 56

Læring, 20

Medfølelse, 7

Missionering, 32, 44, 48,

51, 52

Mormons Bog, 67

Offer, 8, 32, 39, 40, 43,

56, 60

Pagter, 24

Præstedømmet, 66

Skriftstudium, 65

Slægtshistorie, 64

Smith, Joseph, 14, 54, 70

Talenter, 57

Tempeltjeneste, 42, 43, 58

Tjeneste, 4, 39, 41, 56,

58, 68

Undervisning, 20

Venlighed, 7, 41, 58

Ægteskab, 24

Præsident
Thomas S. Monson

TAG DIG TID TIL Frelseren

Julen er atter over os og med den står et nyt år for døren. Det føles som om, det blot var i går, at vi sidst fejrede Frelserens fødsel og satte os nytårsforsætter.

Blandt vore nytårsforsætter for dette år lovede vi så at tage os tid og give plads i vores liv og hjerte til Frelseren? Uanset hvor succesrige vi indtil videre har været med at fuldføre et sådant forsæt, er jeg ret sikker på, at vi alle ønsker at gøre det bedre. Denne juletid er det perfekte tidspunkt til at granske og forny vores indsats.

I vore travle liv med så mange andre ting, der konkurrerer om vores opmærksomhed, er det vigtigt, at vi træffer et bevidst og forpligtende valg om at bringe Kristus ind i vores liv og ind i vores hjem. Og det er afgørende, at vi ligesom de vise mænd fra Østerland har blikket rettet mod stjernen og kommer »for at tilbede ham.«¹

Gennem tiden har Jesu budskab altid været det samme. Ved Galilæas Sø sagde han til Peter og Andreas: »Følg mig.«² Til Filip lød kaldet: »Følg mig!«³ Til levitten, som sad ved toldboden, lød befalingen: »Følg mig!«⁴ Og hvis vi blot vil lytte, lyder den samme inderlige opfordring til os: »Følg mig.«⁵

Når vi følger i hans fodspor i dag, og når vi følger hans eksempel, får vi mulighed for at velsigne andre. Jesus

opfordrer os til at give af os selv: »Se, Herren kræver hjertet og et villigt sind.«⁶

Er der nogen, I burde tjene denne jul? Er der en, der venter på et besøg fra jer?

For år tilbage aflagde jeg et julebesøg hjemme hos en ældre enke. Mens jeg var der, ringede det på døren. Der stod en meget travl og fremstående læge. Han var ikke blevet hidkaldt, men han havde følt en tilskyndelse til at aflægge et besøg hos en patient, der var ensom.

I denne tid længes de, der er bundet til hjemmet, efter fællesskab og et julebesøg. Da jeg besøgte et omsorgscenter ved juletid, sad jeg og talte med fem ældre damer, hvoraf den ældste var 101 år gammel. Hun var blind, men hun genkendte min stemme.

»Biskop, du er lidt sent på den i år!« sagde hun. »Jeg var begyndt at tro, at du ikke ville komme.«

Vi havde en skøn tid sammen. Men der var dog én patient, der så længselsfuldt ud ad vinduet og igen og igen gentog: »Jeg ved, at min dreng kommer og besøger mig i dag.« Jeg spekulerede på, om han ville, for der havde været mange andre gange til jul, hvor han end ikke havde ringet.

Der er stadig tid til i år at række ud med en hjælpende hånd, et kærligt hjerte og en villig ånd – eller med andre

ord at følge det eksempel, som Frelseren satte, og tjene, som han ønsker, vi skal tjene. Når vi tjener ham, forspilder vi ikke chancen som værten på herberget⁷ for at tage os tid til ham i vores liv og give ham plads i vores hjerte.

Mon vi fatter det storslåede løfte, der er indeholdt i det budskab, som englen gav til hyrderne på marken: »Se, jeg forkynder jer en stor glæde ... I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.«⁸

Må vi, når vi udveksler gaver i julen, huske at værdsætte og tage imod den største af alle gaver – vor Frelseres og Forløseres gave, så vi kan få det evige liv.

»For hvad gavner det et menneske, at han, hvis der bliver skænket ham en gave, ikke modtager den? Se, han

glæder sig ikke over det, der bliver givet til ham, ej heller glæder han sig over den, der er gavens giver.«⁹

Må vi følge ham, tjene ham, ære ham og tage imod hans gaver til os, så vi som Lehi kan sige, at vi i evighed er blevet »omsluttet af hans kærligheds arme.«¹⁰ ■

NOTER

1. Matt 2:2.
2. Matt 4:19.
3. Joh 1:43.
4. Matt 9:9.
5. L&P 38:22.
6. L&P 64:34.
7. Se Luk 2:7.
8. Luk 2:10-11.
9. L&P 88:33.
10. 2 Ne 1:15.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Monson opfordrer os til at træffe et »bevidst og forpligtende valg om at bringe Kristus ind i vores liv og ind i vores hjem.« Overvej at lade dem, I underviser, drøfte, hvordan de kan træffe dette bevidste valg individuelt og som familie. Du kan eventuelt bede dem om at tænke på en specifik person eller familie, som de kan besøge eller tjene denne jul. »Der er stadig tid til i år at række ud med en hjælpende hånd, et kærligt hjerte og en villig ånd.«

Juletidens små tjenester

Præsident Monson tager sig tid til at besøge de ældre og folk på plejehjem, især ved juletid. Han bemærkede, at der var nogle, der var glade, fordi de havde fået besøg og andre, der blot kunne håbe på besøg, de aldrig fik. Der er mennesker, der venter på en – måske denne jul, og *du* kan være den, de venter på.

Her følger en liste over ting, du kan gøre for at sikre dig, at der ikke er nogen, der føler sig alene denne jul. Listen er tænkt som inspiration, og du kan måske selv finde på andre måder at række ud på i denne juletid. »Er der en, der venter på et besøg fra dig?«

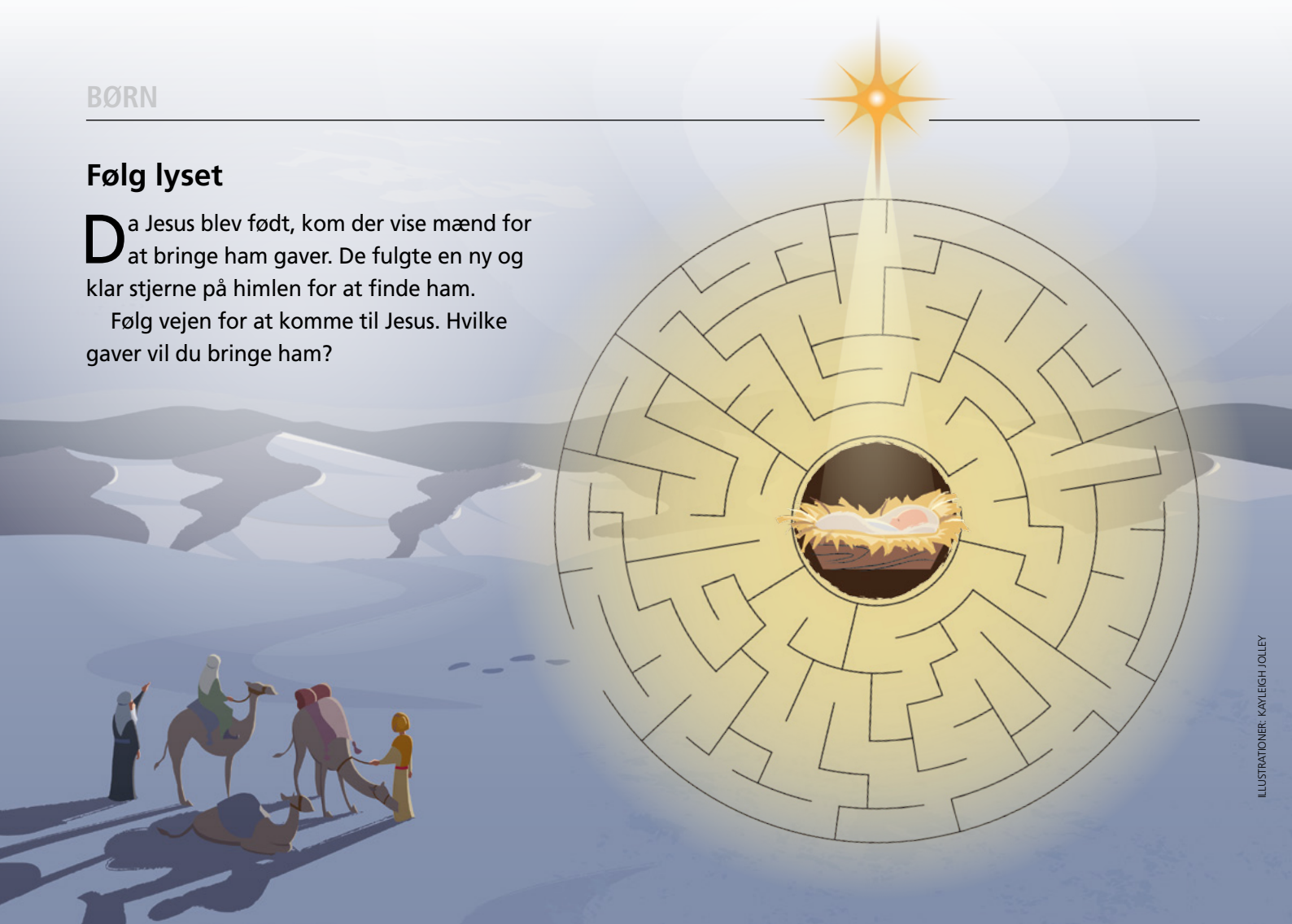
- Lav julekort, som du kan sende til missionærene og de ældre og enlige medlemmer i menigheden.
- Meld dig under fanerne i en lokal frivillig organisation.
- Giv en Mormons Bog i julegave til dine venner og naboer.
- Besøg de ældre i din menighed eller din familie.
- Lav julegodter til dine naboer.

Der er flere forslag til, hvordan du kan tjene mennesker omkring dig på lds.org/topics/humanitarian-service/help

Følg lyset

Da Jesus blev født, kom der vise mænd for at bringe ham gaver. De fulgte en ny og klar stjerne på himlen for at finde ham.

Følg vejen for at komme til Jesus. Hvilke gaver vil du bringe ham?

Studér bønsonst dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens guddommelige egenskaber øge jeres tro på ham og velsigne dem, I våger over som besøgslerere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesus Kristus – medfølelse og venlig

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler Frelserens guddommelige egenskaber.

»**A**t have medfølelse er at udvise Asympati, medynk og barmhjertighed over for andre.«¹

»Jesus viste os mange eksempler på barmhjertig omsorg,« har præsident Monson sagt. »Den lamme mand ved Betesdas dam; kvinden, der blev grebet i ægteskabsbrud; kvinden ved Jakobsbrønden; Jairus' datter; Lazarus, bror til Maria og Martha – repræsenterede hver især en tilskadekommen på vejen til Jeriko. Hver især havde de brug for hjælp.

Til krøblingen ved Betesda sagde Jesus: »Rejs dig, tag din bære og gå.« Til den syndige kvinde gav han rådet: »Gå, og synd fra nu af ikke mere.« For at hjælpe hende, der kom for at hente vand, sørgede han for en kilde,

»som vælder med vand til evigt liv.« Til Jairus' døde datter lød befalingen: »Lille pige, jeg siger dig, rejs dig op!« Til Lazarus i graven: »Kom herud!

Frelseren har altid udvist en ubegrænset evne for medfølelse ... Lad os åbne døren til vores hjerte, så han – det levende eksempel på sand medfølelse – kan komme ind.«²

Yderligere skriftsteder

Sl 145:8; Zak 7:9; 1 Pet 3:8; Mosi 15:1, 9; 3 Ne 17:5-7

NOTER

1. Guide til Skrifterne, »Medfølelse«, på scriptures.lds.org/da.
2. Se Thomas S. Monson, »Barmhjertighedens gave«, *Liahona*, nov. 2007, s. 4, 8.
3. Se Linda S. Reeves, »Herren har ikke glemt dig«, *Liahona*, nov. 2012, s. 120.
4. Se Linda S. Reeves, »Herren har ikke glemt dig«, s. 118.
5. Se Linda S. Reeves, »Herren har ikke glemt dig«, s. 120.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

»Min mand og jeg knælede ned ved siden af vores 17-årige datter og tryglede for hendes liv,« har Linda S. Reeves, anderrådsgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, fortalt. »Svaret var nej, men ... vi er kommet til erkendelse af ... at ... [Frelseren] føler med os i vores sorg.«³

»En af mine yndlingshistorier fra Frelserens liv er historien om Lazarus. Skriften fortæller os, at »Jesus elskede Martha og hendes søster, [Maria] og [deres bror] Lazarus.«⁴ Da Lazarus blev syg, blev der sendt besked til Jesus, men da han ankom, var Lazarus allerede død. Maria kom ud til Jesus, faldt ned for hans fødder og græd. Da Jesus så Maria græde, »blev han stærkt opbragt og... brast i gråd« (Joh 11:32-35)

»Samme ansvar hviler på os. Vi må selv føle og se og derpå hjælpe alle vor himmelske Faders børn til at føle, se og vide, at vor Frelser ikke blot har påtaget sig alle vore synder, men også vore smerter, lidelser og trængsler, så han kan vide, hvad vi føler, og hvordan han skal trøste os.«⁵

Til overvejelse

Hvem kunne nyde godt af din medfølelse?

KÆRLIGHEDENS OG LIVETS GAVE

Brad Allred

Min mors gave viste os den sande mening med julen.

Min onkel Ed havde altid haft en smittende livsglæde. Desværre havde han også et par svækkede nyrer. Ed havde i adskillige år holdt et nyresvigt hen gennem dialyse. Behandlingerne var smertefulde og hyppige. Han nåede kun lige at komme sig over en behandling, før han skulle have den næste og i efteråret 1995 var han kun en skygge af sig selv.

Til sidst sagde lægen til Ed, at fik han ikke snart en ny nyre, så ville hans krop ikke kunne holde til det meget længere. Selvom Ed kunne nøjes med en nyre for at holde sig i live, kunne han ikke lide at bede nogen om at

donere ham deres på grund af den risiko, der altid er forbundet med en operation. Men han havde ikke noget valg. Adskillige nære venner og familiemedlemmer blev testet for at se, om deres nyre kunne bruges. Der blev kun fundet et perfekt match. Det var Eds søster, Dottie – min mor.

Den 7. december forenede mange af Eds venner og familie sig i faste og bøn for ham og Dottie. Kirurgerne, som udførte operationen, var tvillingebrødre. Men mere interessant var det, at den ene af dem havde givet den anden en nyre. Det imponerede Ed og min mor at vide, at disse læger altid gjorde

deres bedste ved hver operation, og så bøjede de ellers deres hoved og lagde sagen i Herrens hænder.

Da dagen for operationen oprandt, fjernede den ene læge en af min mors nyrer. Mens han syede hende sammen igen, sørgede hans bror omhyggeligt for, at den donerede nyre kom på plads i Eds mave.

Operationen forløb som den skulle, men tiden måtte vise, om Eds krop ville tage imod den nye nyre. Antistofferne i Eds immunsystem blev undertrykt for at forbedre hans chancer, og han blev holdt i isolation på intensivafdelingen for at beskytte ham mod vira. Selv da han blev udskrevet, skulle han holdes isoleret fra alle udover den allernærmeste familie. Men juleaften fik Ed dog en særlig tilladelse til at komme over til mine bedsteforældres julefest.

Ed kom ind ad døren iført sin maske og gik lige hen til Dottie og omfavnede hende i det største knus. Der var ikke et øje tørt i huset, da de to omfavnede hinanden. Alle kunne mærke den kærlighed, der strålede fra dem. En søster havde lidt for at give sin bror liv. Det var en kærlighedsgave, en offergave, en gave han ikke selv kunne sørge for.

»For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømmе verden, men for at verden skal frelses ved ham.«

Johannes 3:16-17

Da jeg med tårerne strømmende ned ad mine kinder så på dem, dæmrede det for mig, at sådan kunne det være at møde Frelseren ansigt til ansigt. Han gjorde noget for os, som vi ikke er i stand til at gøre selv. Kun han var, takket være hans guddommelighed, i stand til at yde så stort et offer, at retfærdighedens lov blev opfyldt. Og kun han var, i al sin fuldkommenhed, værdig til at sone for alle menneskehedens synder, så barmhjertighedens lov kan gælde for alle, som vil acceptere ham som deres Frelser.

Mens jeg tænkte over det, lovede jeg mig selv, at jeg ville gøre alt, hvad jeg kunne, for at vise min påskønnelse for Frelseren og hans sonoffer. Jeg ville bestræbe mig på at leve som hans discipel, så jeg måske en dag kan blive værdig til at indtræde i hans nærhed, omfavne ham og takke ham personligt for at elske mig nok til at udvirke et sådant sonoffer. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

UDVEKSLING AF GAVER

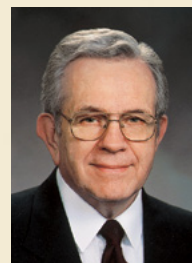
Hvad betyder Herrens kærlighedsfulde forsoning for dig?
Hvem kunne nyde godt af en gave bestående af Frelserens kærlighed?

Hvem kan du fortælle om evangeliet, give et budskab med håb eller dele julens glæde med?

Præsident
Boyd K. Packer
(1924–2015)

Præsident for De Tolv
Apostles Kvorum

Et vidne om Frelseren

JESUS KRISTUS

I sine 54 år som generalautoritet og 45 år som apostel og særligt vidne »om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23) bar præsident Packer ydmygt vidnesbyrd. Præsident Packer bad kort før sin død den 3. juli 2015 om, at følgende citater fra hans tjeneste blev bragt i Liahona. I julens ånd fremhæver de hans vidnesbyrd om og kærlighed til vor Frelser, Jesus Kristus.

Jeg elsker Herren.

»Jeg elsker julen. Der er en særlig stemning ved julen. Den sænker sig over hele verden – ikke blot til medlemmer af Kirken, men verden over – et vidnesbyrd og et vidne om, at Jesus er Kristus ... Som Herrens tjener, som en af De Tolv, ved jeg at Jesus er Kristus ...

Jeg elsker Herren. Jeg elsker hans værk. Jeg elsker Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg vidner om ham, vor mester og vor ven.«¹

Jeg er et vidne om ham.

»Der er visse ting, der er for hellige at tale om ...

Det er ikke, fordi de er hemmelige, men

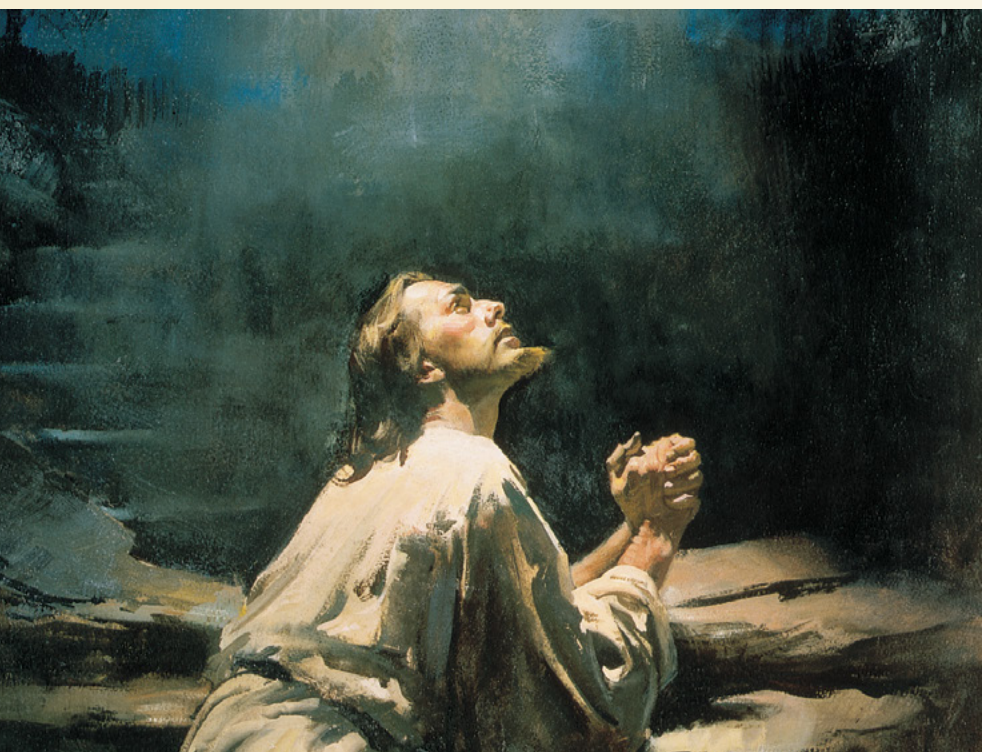
de er hellige, de skal ikke drøftes, de skal søges, beskyttes og behandles med den dybeste ærbødighed.

Jeg har fået en forståelse af, hvad profeten Alma mente:

»Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder; dog er de blevet underlagt en streng befaling om, at de ikke må fortælle om dem, undtagen i forhold til den del af hans ord, som han skænker menneskenes børn i forhold til den agtpågivenhed og flid, som de viser ham.

Og den, der forhærder sit hjerte, han modtager derfor en mindre del af ordet; og den, der ikke forhærder sit hjerte, til ham gives der en større del af ordet, indtil det er givet

vegne at bære den fulde byrde af al ugudelighed og lastefuldhed, for brutalitet, umoral, perversitet og fordærv, for afhængighed, for mord, tortur og terror – for alt, der nogensinde har været, og alt, der kunne opføres på denne jord. Ved at vælge det stod han over for den ondes frygtelige magt, som ikke har legemlige begrænsninger og ikke kan føle menneskelig smerte. Det var det, der skete i Getsemane!

Vi ved ikke, hvordan forsoningen blev udvirket. Ingen dødelig så til, da det onde måtte gemme sig i skam for

ham at kende Guds hemmeligheder, indtil han kender dem fuldstændigt (Alma 12:9-10) ...

Nu undrer jeg mig ligesom jer over, hvorfor sådan en som mig skulle ordineres til det hellige apostelkald. Der er så mange kompetencer, som jeg mangler. Mine bestræbelser lader meget tilbage at ønske. Når jeg har tænkt over det, er jeg nået frem til, at der kun er en enkelt ting, der kan være årsag til det, og det er, at jeg har *det* vidnesbyrd.

Jeg kundgør over for jer, at jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han lever. Han blev født i tidens midte. Han forkyndte sit evangelium, han blev prøvet og korsfæstet. Han opstod på tredjedagen. Han var førstegrøden af opstandelsen. Han har et legeme af kød og knogler. Om dette vidner jeg. Jeg er et vidne om ham.²

Han rådede bod

»Både før og efter korsfæstelsen har mange mennesker været villige til at give deres liv i uselvsk heltemod. Men ingen af dem måtte udholde det, som Kristus måtte. Han bar byrden af alle menneskehedens synder, al menneskelig skyld. Hele forsoningen stod eller faldt med det. Ved hans frivillige sonoffer kunne nåde og retfærdighed afstemmes, den evige lov opretholdes og den mægling, uden hvilken de dødelige ikke kunne forløses, blev opnået.

Han indvilligede i at sone ved på hele menneskehedens

Lysets rene væsen. Alverdens ugudelighed kunne ikke slukke Lyset. Da forsoningen var udvirket, var løsesummen betalt. Både død og helvede opgav sit krav på alle, som ville omvende sig. Endelig var mennesket frit. Nu kunne enhver sjæl, som nogensinde har eller skal leve, vælge at røre Lyset og blive forløst.

Ved dette evige sonoffer kan »hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning ... blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:3).³

Mesteren

»I mine bestræbelser på at forkynde hans evangelium er jeg kommet til at kende ham, Jesus Kristus, Guds Søn, Faderens Enbårne i kødet. Jeg står ærbødigt for ham med dyb respekt for, hvad han forkyndte, og med dyb respekt for, hvordan han forkyndte. Det er ikke upassende for nogen af os at prøve at undervise, som han underviste. Det er ikke upassende for nogen af os at prøve at blive ham lig. Han var ikke blot en lærer, han var Mesteren selv.«⁴

Den sandhed, der er mest værd at kende til

»Som dødelige forstår vi måske ikke helt – det kan vi faktisk ikke – *hvordan* Frelseren udvirkede sit sonoffer. Men lige nu er, *hvordan* han led ikke så vigtigt som, *hvorfor* han led. Hvorfor led han for jer og for mig, for hele

menneskeheden? Han gjorde det af kærlighed til Gud Faderen og hele menneskeheden. »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner« (Joh 15:13).

I Getsemane gik Kristus afsides for at bede. Hvad end der skete, overgår det vores fatteevne! Men vi ved, at han fuldbragte forsoningen. Han var villig til at påtage sig hele verdens fejltagelser, synder, skyld, tvivl og frygt. Han led for os, så vi ikke skulle lide. Mange mennesker har lidt kval og en smertefuld, forfærdelig død. Men hans voldsomme smerte overgik alt ...

Hans lidelse adskilte sig fra alle andres, både før og siden hen, fordi han påtog sig alle de straffedomme, der

Der har kun været én i hele menneskehedens historie, som har været fuldstændig syndfri og egnet til at svare for hele menneskehedens synder og overtrædelser, og som kunne overleve smerten ved at betale for dem.

nogensinde er blevet [og kan blive] pålagt den menneskelige familie. Forestil jer det! Han havde ingen gæld, han skulle betale. Han havde ikke gjort noget forkert. Ikke desto mindre fik han det hele at føle – den samlede sum af al skyld, sorg, sørgmodighed, smerte og ydmygelse, al mental, følelsesmæssig og fysisk lidelse, mennesker har kendt til. Der har kun været én i hele menneskehedens historie, som har været fuldstændig syndfri og egnet til at svare for hele menneskehedens synder og overtrædelser, og som kunne overleve smerten ved at betale for dem.

Han tilbød sit liv og sagde kort og godt: »For det er mig, der påtager mig verdens synder« (Mosi 26:23). Han blev korsfæstet. Han døde. De kunne ikke tage hans liv. Han indvilligede i at dø ...

Hvis I er snublet eller har været væk i et stykke tid, hvis I føler jer fangne af modstanderen nu, kan I gå frem i tro og ikke længere vandre hid og did i verden.

Der findes dem, der står klar til at lede jer tilbage til fred og sikkerhed. Selv Guds nåde kommer, som det er lovet i skrifterne, »efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23). For mig er denne mulighed den sandhed, der er mest værd at kende til.

Jeg lover, at tilgivelsens strålende morgengry kan komme. Da gryr »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7) atter i jeres liv, og I og han »husker ikke længere på [jeres synd« (Jer 31:34). Hvordan vil I vide det? Det vil I (se Mosi 4:1-3).«⁵

Mit vidnesbyrd

»Efter at have levet alle disse år og undervist, tjent og rejst de millioner af kilometer, som jeg har, rundt om i verden, og efter alt jeg har oplevet, er der kun en stor sandhed, jeg gerne vil dele. Det er mit vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende efter en hellig oplevelse:

»Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han lever!

For vi så ham« (L&P 76:22-23).

Jeg istemmer mig deres ord.«⁶

»Hvor har jeg dog været privilegeret med livet igennem at kunne bære mit særlige vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Guds Søn. Jeg vidner i al ydmyghed, men med absolut vished om, at han er Faderens Enbårne. Dette er hans kirke. Han præsiderer over den og leder dette værk. Han er vor Forløser. Jeg ved, at han lever, og jeg kender ham. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.«⁷ ■

NOTER

1. »Our Witness of the Lord«, oplæringsmøde for generalautoriteter, 5. dec. 1974.
2. Se Boyd K. Packer, »Ånden bærer vidnesbyrd«, *Den danske Stjerne*, jan. 1972, s. 12.
3. Se »Hvem er Jesus Kristus?«, *Liahona*, nov. 2008, s. 15.
4. *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer*, 2008, s. 337.
5. »Frelserens uselviske og hellige offer«, *Liahona*, apr. 2015, s. 37-38; se også »De sandheder, der er mest værd at kende«, CES-foredrag, 6. nov. 2011.
6. »Vidnet«, *Liahona*, maj 2014, s. 97.
7. Præsident Packer skrev dette afsluttende vidnesbyrd forud for sin bortgang.

JOSEPH SMITH

OG JOHANNES' ÅBENBARING

*Profeten Joseph Smith
fjernede noget af
mystikken omkring
Johannes' Åbenba-
ring og viste dens
relevans for vor tid.*

David A. Edwards

Kirkens Tidsskrifter

Johannes' Åbenbaring blev skrevet i det første århundrede efter Kristi fødsel, men det er den sidste bog i Det Nye Testamente, der blev kanoniseret eller godkendt som hellig skrift. Nogle kristne lærde satte efterfølgende spørgsmål ved forfatterskabet, modsatte sig nogle af de indeholdte læresætninger (fx læren om tusindårsriget og at mennesker ville blive dømt efter deres gerninger) og syntes, at de gammeltestamentlige hentydninger og den billedrige historiefortælling var for mærkelig og anderledes fra de øvrige skrifter i Det Nye Testamente.

Men visse uomtvistelige fakta bidrog til den generelle accept af bogen. Mange af de tidligste kristne skribenter nævnte for eksempel Åbenbaringens Bog og tilskrev den apostlen Johannes. De citerede den i stort omfang og godkendte den således i deres skrivelser. Det er mere, end man kan sige om adskillige andre kanoniserede bøger, hvis status som hellig skrift der aldrig har været disputts om.

I begyndelsen af det 19. århundrede, da Gud kaldte Joseph Smith som genoprettelsens profet, var Johannes' Åbenbaring indeholdt i næsten alle

FOTOILLUSTRATION: CHRISTINA SMITH; JOHANNES PÅ PATMOS, AF MARK STEINER © PROVIDENCE COLLECTION

Takket være Joseph Smith ved vi, at Nefi lærte, at Johannes Åbenbarer var udpeget og forudordineret til at nedskrive de syn om de sidste dage, der nu findes i Johannes' Åbenbaring (se 1 Ne 14:19-29).

versioner af Bibelen, og den blev i stor udstrækning læst. Billedsproget i Johannes' Åbenbaring fyrede op under folks forestillingsevne og gav anledning til mange forskellige fortolkninger, og det gælder stadig den dag i dag.

Som profet for tidernes fyldes uddeling havde Joseph Smith en unik mulighed for at kaste lys over Johannes' Åbenbaring og gøre den mindre afskrækkende at læse og forstå. Det gjorde han på to måder: (1) Han forklarede specifikke dele af bogen og uddybede den større sammenhæng, og (2) han afmystificerede den.

Forklar og uddyb

Det bedste eksempel på, at Joseph Smith sørgede for forklaringer på Johannes' Åbenbaring, findes i Lære og Pagter 77. Denne åbenbaring, som blev modtaget i marts 1832, består af en række spørgsmål og svar omkring specifikke passager i kapitlerne 4-11 i Johannes' Åbenbaring. Profeten sagde, at denne forklaring blev givet ham, mens han arbejdede med den inspirerede oversættelse af Bibelen (se introduktionen til L&P 77).

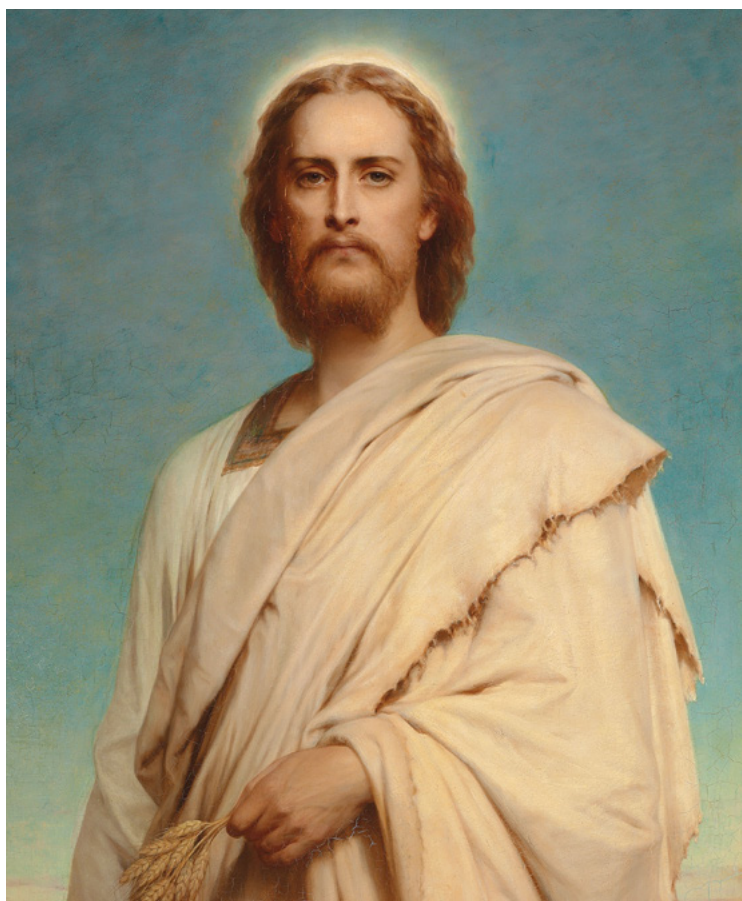
Spørgsmålene er ret ligefremme og basale, der bliver specifikt spurgt: »Hvad skal vi forstå ved?« og »Hvornår skal det ... ske?« Svarene er ligeledes ligefremme, omend ikke altid udtømmende. De svar, profeten Joseph Smith søgte og modtog, afkræfter forskellige spekulative fortolkninger og giver os en forståelse af, hvor relevant Johannes' Åbenbaring er for sidste dages værket.

Denne åbenbaring hjælper os for eksempel til at forstå, at de syv segl, som Johannes beskriver i begyndelsen af kapitel 5, repræsenterer syv større tidsperioder i jordens

historie, og at de to sidste er dem, der handler om vor tid og fremdeles (se L&P 77:6-7), hvilket forklarer, hvorfor Johannes' Åbenbaring bruger så meget tid på det sjette og syvende segl. Joseph Smiths åbenbaring går så videre med at forklare, hvad nogle af skikkelserne i det sjette segl (de fire engle og de 144.000 fra Israels stammer) har at gøre med genoprettelsen og indsamlingen i de sidste dage (se L&P 77:9-11).

Denne forklarende åbenbaring i forbindelse med hans oversættelse af Bibelen var naturligvis ikke det eneste bidrag fra profeten Joseph Smiths side for at øge vores forståelse af Johannes' Åbenbaring. Når han arbejdede, blev han sommetider inspireret til at omformulere teksten, så den blev mere tydelig,¹ men ofte blev han også inspireret til at tilføje eller revidere teksten for at trække linjer til andre skrifter, således at de understøttede hinanden.² Dele af Joseph Smiths arbejde med Bibelen synes derfor at have været at væve tråde mellem de forskellige bøger i skriften for at fremstille en sammenhæng mellem læresætninger og profetier, og Johannes' Åbenbaring er ingen undtagelse.

Gennem andre åbenbaringer og oversættelser uddybede Joseph Smith desuden konteksten for Johannes' Åbenbaring ved at vise, at den følger et mønster for billedrige åbenbaringer, som forskellige profeter har fået gennem tiderne. I Mormons Bog og Den Kostelige Perle læser vi, at Nefi, Jereds bror, Moses og Enok alle fik lignende åbenbaringer om menneskenes historie, deriblandt om verdens ende. Vi læser også, at selvom disse andre profeter fik vist verdens ende, blev det dem forbudt at dele det med verden, fordi Johannes var forudordineret til

ET AF JOSEPH SMITHS YNDLINGSCITATER FRA JOHANNES' ÅBENBARING

»Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd« (Åb 19:10).

Denne udtalelse af englen til Johannes blev ofte gentaget af profeten Joseph Smith. Det er en nøgle til forståelse af såvel vidnesbyrdets natur som behovet for profeti og åbenbaring i Kirken og vores personlige liv. Joseph Smith sagde for eksempel:

»Frelse kan ikke tilvejebringes uden åbenbaring. Det er nytteløst for nogen som helst at tjene uden den. Ingen mand er en Jesu Kristi tjener uden at være profet. Intet menneske kan være en Jesu Kristi tjener, medmindre han har Jesu vidnesbyrd, og det er profetiens ånd« (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 189).

at skrive det (se 1 Ne 14:25-26). Så Mormons Bog, der blev frembragt ved profeten Joseph Smith, lærer os, at det var meningen, at vi skulle have Johannes' beskrivelse af de begivenheder, der fører frem til Jesu Kristi andet komme, og at den er værd for os at studere.

På grund af det lys, som åbenbaringerne til Joseph Smith kaster over den, er vi bedre i stand til at se det overordnede tema i Johannes' Åbenbaring: »I sidste ende vil det være sådan på denne jord, at Gud vil triumfere over djævelen, det gode vil vinde endeligt over det onde, de hellige over deres forfølgere og Guds rige vil vinde over menneskenes og Satans riger ... Sejren sikres gennem Jesus Kristus.«³ Desuden fremhævede Joseph Smith, at budskabet i Johannes' Åbenbaring er centreret om Jesus Kristus, som er kernen i vores håb, og som lærer os, at vi ved trofasthed mod ham og hans værk i de sidste dage kan overvinde verden.

Afmystificering

Ved en konference i Kirken den 8. april 1843 sagde profeten Joseph Smith: »Åbenbaringens bog er en af de

tydeligste bøger, Gud nogensinde lod skrive.«⁴ Denne udtalelse chokerede måske tilhørerne, fordi den helt klart modsagde deres egen oplevelse. Så hvad mente profeten med det?

Samtidig med at Joseph Smith helt klart opklarede nogle af mysterierne ved Johannes' Åbenbaring, synes det også at have været hans hensigt at afmystificere den. Det gjorde han ved at vise, at bogens kryptiske billedsprog ikke altid er så kryptisk, som vi tror, og fordi en skrift indeholder svært tilgængeligt billedsprog betyder det ikke nødvendigvis, at den får større vigtighed eller betydning for os.

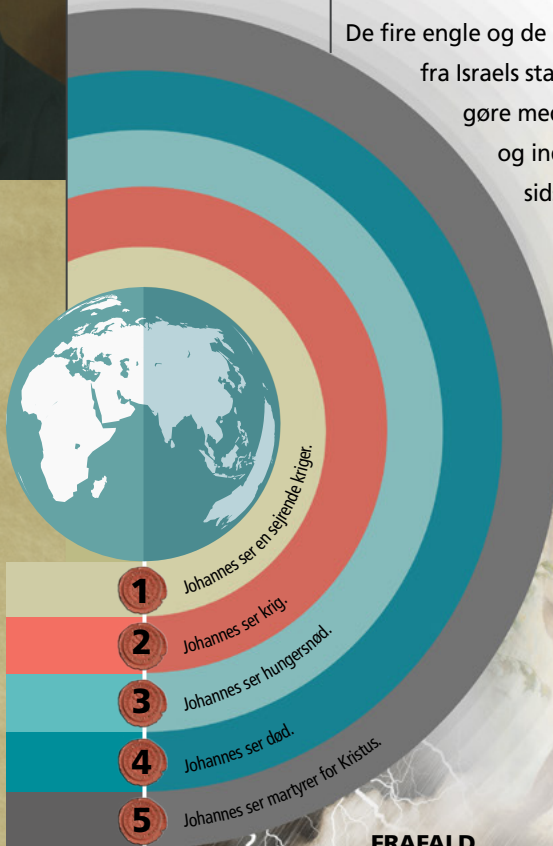
Andetsteds i talen viser Joseph Smith for eksempel, at en nøje gennemlæsning af Johannes' Åbenbaring kan sætte grænser for mulige fortolkninger. Han påpegede, at de første tre kapitler handler om Johannes' tid og ting, »der snart skal ske« (Åb 1:1), og at resten af bogen handler om ting, »der siden skal ske« (Åb 4:1), altså efter Johannes' tid.⁵ Da det sætter visse grænser for, hvad billedsproget i disse dele af bogen kan gå på, afmystificerer disse tidsgrænser noget.

Vi ved visse ting om
JOHANNES' ÅBENBARING
 på grund af **JOSEPH SMITH**

Takket være det lys, der blev åbenbaret gennem Joseph Smith, er vi bedre i stand til at forstå budskabet i Johannes' Åbenbaring om Kristi og hans helliges sejr over Djævelen og verden.

Når det syvende segl bliver åbnet, vil Kristus vende tilbage og de ugudelige møde deres undergang.

Jorden vil blive rensset og tusindårsriget vil tage sin begyndelse (se L&P 88:89-110).

ÅB 7:1-8

L&P 77:8-11

De fire engle og de 144.000 fra Israels stammer har at gøre med genoprettelsen og indsamlingen i de sidste dage.

ÅB 20:2

1 NE 22:26

Satan vil blive bundet i tusindårsriget »på grund af [Kristi] folks retfærdighed«.

GENOPRETTELSE

OPSTANDELSE

ÅB 12:4, 7-9

L&P 29:36-37, 76:25-29

Johannes' syn refererer til den førjordiske krig i himlen for at fremhæve den igangværende krig på jorden mellem Guds og Satans styrker.

ÅB 5-8

L&P 77:6-7, 12

De syv segl repræsenterer syv tidsperioder. De to sidste omhandler vor tid og tiden fremover.

FRAFALD

»Jorden skal forgå som ved ild« (se L&P 43:32-33).

ÅB 20:5

L&P 76:81-85

De, som ikke opstår før efter tusindårsriget, er dem, der arver det telestiale rige.

»Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud« (Åb 21:2). Dette kan referere til, at Enoks by vender tilbage (se Moses 7:63).

ÅB 20:11-13**L&P 128:6-7**

Bøgerne (på jorden og i himlen), ud fra hvilke menneskene skal dømmes på deres gerninger, er relateret til de dødes frelse.

ÅB 17:5**1 NE 13:6; 14:10**

Det, som Johannes kalder »Det store Babylon, moder til skøgerne og jordens afskyeligheder« er Djævelens kirke. Den kirke omfatter alle styrker, der kæmper mod Jesus Kristus, hans evangelium og kirke, for der er kun to kirker: Guds Lams kirke og Djævelens kirke.

Desuden sagde Joseph Smith, at nogle gange betyder et dyr blot et dyr. Han forklarede, at når Johannes skrev, at han så væsener i himlen, der lignede dyr (se Åb 4:7), så var det det, han så. Profeten demonstrerede så, at nogle af de væsener, Johannes beskrev i sine syner, er bogstavelige, og andre er figurative.⁶ Han forklarede også, at der knytter sig et princip til sådanne figurer:

»Når som helst Gud i et syn giver et billede, et dyr eller skikkelser af en hvilken som helst art, påtager han sig altid ansvaret med at give en åbenbaring eller udlægning af betydningen deraf, ellers ville vi ikke blive holdt ansvarlige for vores tro derpå. Vær ikke bange for at blive fordømt, fordi vi ikke kender meningen med eller betydningen af et syn eller en billedlig fremstilling, dersom Gud ikke har givet en åbenbaring eller udlægning af emnet.«⁷

Det er ikke nødvendigt at kende til fortolkningen af enhver detalje i et mystisk syn for at studere skriften. Mysterierne omkring profetens billedsprog er ikke det samme som Guds hemmeligheder, som bliver det menneske givet at kende, »der omvender sig og udøver tro og frembringer gode gerninger og bestandigt beder uden ophør« (Alma 26:22).

Ved at tage mystikken ud af Johannes' Åbenbaring fjernede profeten potentielle forstyrrende elementer fra mere vægtige emner i Jesu Kristi evangelium. Og selvfølgelig giver Johannes' syn os vigtig information om de sidste dage: Frafaldet og genoprettelsen, Jesu Kristi andet komme, hans sejr over Djævelen, tusindårsriget, opstandelsen og den endelige dom. Disse ting kan hjælpe os, når vi stræber efter at søge sandheden og følge Herrens vilje. Men

lader vi os opsluge af en særlig fortolkning af en skikkelse, der beskrives i det syn, risikerer vi at overse de ting, der betyder mest.⁸

Når vi studerer Johannes' Åbenbaring og drager fordel af det lys, som Joseph Smith kastede over den, kan vi se, hvor vi står i verdens historie og Guds arbejde med sine børn. Vi kan se vigtigheden af et personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus, når vi ved dette, og deltagte fuldt ud i hans værk i de sidste dage. Dermed kan vi overvinde verden og sammen med Kristus arve alt af Faderen (se Åb 3:21; 21:7) ■

NOTER

1. Se for eksempel Kirkens engelske King James-udgave af Bibelen Åb 2:1, fodnote *a*; eller Åb 6:14, fodnote *a*.
2. For eksempel lyder Joseph Smiths gengivelse af Johannes' Åbenbaring 1:7 (står i et tillæg til Kirkens King James-udgave): »Se, han kommer i skyerne med titusinder af hans hellige i riget, ikklædt hans Faders herlighed. Og hvert øje skal se ham, også de, som har gennemboret ham; og alle jordens folkestammer skal jamre over ham.« De ord, som Joseph Smith (i kursiv) har tilføjet, sammenknytter dette vers med anden lære i skriften om Kristi andet komme – for eksempel Matthæus 16:27 (»sin faders herlighed») og Judas 1:14 (»titusinder af hellige«).
3. Se Bible Dictionary, »Revelation of John«.
4. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 348.
5. Joseph Smith vidste naturligvis godt, at de første fem af de syv segl omhandlede tidligere begivenheder, men de tjener til at belyse temaet om en mening eller et mål med menneskenes historie og kulminationen af de begivenheder, der leder frem til det andet komme – som er lang tid efter Johannes' tid.
6. I dette eksempel er selve dyrene bogstavelige og repræsenterer fire forskellige væsener, hvor Johannes' *beskrivelse* af dem indeholder billedlige elementer (mange øjne og vinger), hvilket snarere repræsenterer deres egenskaber end egentlige udseende (se Åb 4:6-8; L&P 77:4).
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 348-349.
8. Joseph Smith fandt åbenbart, at dette i særlig grad gjorde sig gældende for missionærer. Han sagde: »O, I Israels ældster, lyt til min røst. Når I er sendt ud i verden for at forkynde, fortæl da det, som I er sendt ud for at fortælle. Forkynd og råb højt: »Omvend jer, for himmeriget er nær, omvend jer og tro på evangeliet.« Forkynd de første principper og lad hemmelighederne være, så I ikke skal væltes omkuld. Befat jer aldrig med syner om væsener eller emner, som I ikke forstår.« (*History of the Church*, 5:344).

Scott H. Knecht
Seminar og institut

Stil de rette spørgsmål på den rette måde

Det kan gøre en verden til forskel i måden, man lærer og underviser i evangeliet på, at man lærer, hvordan man forbereder, udformer, stiller og svarer på spørgsmål.

Der er mange ting, der gør sig gældende, når man vil lave en god lektion eller skabe en god samtale i familien. Aktiviteter, selvstudium og gruppearbejde er nogle få værktøjer for en underviser i evangeliet – og det er uanset, om det drejer sig om formelle kaldelser, frivillig undervisning i seminar eller institut, eller forældre der gerne vil forbedre deres undervisning.

Men blandt top to eller tre af de evner, som alle undervisere nødvendigvis må have, ligger evnen til at arbejde med spørgsmål; at udforme dem, stille dem og opmuntre til meningsfulde svar på dem. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Det at stille og svare på spørgsmål er kernen i al læring og undervisning.«¹ Tilegnelse af denne færdighed er afgørende for at være en god underviser. Her er fem forslag til, hvordan man gør det.

Søg den bedste respons

Når man som elev sidder i et klasseværelse og hører et rigtig godt spørgsmål, bliver man

mindet om kraften i fortræffelig undervisning. Men at udforme og stille disse gode spørgsmål er svært, og det kan synes afskrækkende for mange undervisere. Heldigvis er det en færdighed, alle undervisere kan lære.

Når I udformer spørgsmål, så prøv at forestille jer, hvilken type respons det vil afstedkomme. Nogle spørgsmål fordrer en bestemt type respons – som svarer præcist til det spørgsmål, der stilles. Den slags spørgsmål egner sig godt i matematikundervisning (»Hvor stort er arealet på denne firkant?«) eller i fysik (»Ved hvilken temperatur koger vand?«), fordi der kun er et åbenbart og verificerbart svar. De er også nyttige i forbindelse med evangelisk indlæring til at få fakta på plads for at indlede en drøftelse uden at starte en opildnet diskussion. Denne type spørgsmål er generelt den mest benyttede, fordi de er lette at forberede.

Vi stiller spørgsmål som: »Hvad læste vi sidste gang?« eller »Giv mig navnet på ...« Disse spørgsmål kan ofte afskrække eleverne. De tænker måske, at de kender svaret, men

er usikre og bange for at gætte svaret. Læreren tolker ofte denne tavshed som et tegn på, at spørgsmålet er for svært, når det i virkeligheden er for basalt til at fremkalde noget mere meningsfuldt fra eleverne end et hurtigt svar.

Når det gælder om at fremme en drøftelse i klasseværelset, er spørgsmåle, der opfordrer til tankevirk-somhed, langt bedre. Når man stiller den slags spørgsmål, kan man gennemskue, hvad dem, man spørger, tænker om eller undrer sig over omkring det emne, der drøftes. Moroni kapitel 1 indeholder for eksempel fire vers, der er fulde af dybe følelser. Hvad ville der ske, hvis I læser alle fire vers med dem, I underviser, og siden spørger: »Hvilket af disse vers vækker de dybeste følelser i jer?« Giv dem et minut til at begynde snakken. Efter-som I ikke beder om et bestemt svar, er næsten alt, hvad de siger, brugbart. Jeg har brugt det selvsamme kapitel og spørgsmål, og jeg har fået de mest utrolige svar, som har givet dybe diskussioner.

Det er den type spørgsmål, der opfordrer til at tænke og føle i mod-sætning til de spørgsmål, som blot trækker på hukommelsen eller gentagelse af fakta. Der er en tid og et sted for repetition, men læreren kan

sige meget af det, der skal repeteres, som »I husker, at vi talte om Moroni 1 sidste gang, og at de vers indehol-der nogle stærke ting ...« Bare det, at jeg nævner det, vil vække tanker, og eleverne vil være mere tilbøjelige til at bidrage med noget og fortsætte diskussionen. Men siger jeg: »Hvad talte vi om sidste gang?« Så bliver jeg almindeligvis mødt med tavshed og hovedrysten.

Stil det andet spørgsmål

Et spørgsmål, der ofte stilles af lærere, der underviser i evangeliet, er en variation af dette: »Hvor vigtig er tro i jeres liv?« Umiddelbart lyder det meningsfuldt nok, men tænker man nærmere over det, så er der kun et svar: »Meget vigtig.« Selvfølgelig er tro (og ethvert andet evangelisk princip) meget vigtigt, men den type spørgsmål fører generelt ingen vegne i sig selv, for man er stadig nødt til at stille et opfølgende spørgsmål, som er noget i retning af: »Hvorfor er det vigtigt?« eller »Kan I komme med et eksempel på, at det er vigtigt i jeres

liv?« Sådanne spørgsmål sætter gang i sagerne i en klasse, så gå lige til dem og spring det første spørgsmål over. Det sparer tid at stille det andet spørgsmål først og sætter bedre skub i diskussionen.

Skriv jeres spørgsmål ned på forhånd

Der er to ting, man har meget nytte af at gøre, når man forbereder sin lektion. Skriv for det første spørgsmålet ud. Tænk ikke blot på det, skriv det ned. Vælg ordene omhyggeligt og læs dem igennem et par gange for at sikre jer, at I med spørgsmålet spørger om det, I ønsker, på en klar og tydelig måde.

Spørg dernæst jer selv om, hvad jeres elever vil gøre, når I stiller spørgsmålet. Der har været gange, hvor jeg har tænkt, at jeg havde et virkelig godt spørgsmål nedskrevet, men når jeg har sagt det højt og set min klasse for mig, har jeg vidst, at det ville falde til jorden. Spørgsmålet ville måske have virket i en anden klasse, men for den klasse vidste jeg, at det ikke ville virke, og så er jeg begyndt forfra. Jeg ved, at dersom jeg har to eller tre rigtig gennem-tænkte og velkrevne spørgsmål planlagt til min lektion, kan jeg få en diskussion i gang. Andre spørgsmål følger naturligt, men jeg er nødt til at have et godt udgangspunkt.

Denne teknik kan også anvendes derhjemme. Vi lader til at få en masse spontane diskussioner om evangeliet i gang hjemme hos os, når spørgsmålene og svarene bare glider, men der har været gange, hvor det har været

nødvendigt at sige noget mere seriøst og direkte til et enkelt barn. I de tilfælde, hvor jeg har forberedt nogle specifikke spørgsmål, øvet mig på hvordan jeg skulle stille dem og gennemgået en række scenarier for det mulige udkomme, er tingene gået meget bedre. Disse spørgsmål var ikke skrevet ned på et stykke papir, men i mit hjerte, og jeg kunne trække på dem om nødvendigt.

Vær ikke bange for tavshed

Når I har udformet et virkelig godt spørgsmål, som giver plads til eftertanke, så skal I ikke blive overrasket, hvis det tager lidt tid for folk at svare. Bliv ikke bange, hvis der bliver stille. Overfladiske spørgsmål – som kun kræver visse bestemte svar (som »Hvor mange trosartikler er der?«) – bliver der hurtigt svaret på. Dybe spørgsmål – som kræver respons – kræver ofte, at eleverne lige får tid til at summe over det. I de tilfælde er stilheden et godt tegn. Så tillad den, og når jeres elever så begynder at svare, vil det, de svarer, overraske jer glædeligt.

Spørgsmål om skrifterne

Hvis I virkelig ønsker at forbedre jeres evne til at forme og stille gode spørgsmål, er I nødt til at lære at stille storartede spørgsmål om skrifterne, når I studerer og forbereder jer.

En tilgang til studium af skriften er for at få personlig inspiration. Vi læser kapitler og vers for at nyde skønheden i dem og blive opbygget af læren og sandheden. En anden tilgang, som virker bedre for forældre eller lærere,

der forbereder lektioner, er at læse og søge skrifterne med spørgsmål. Det gør jeg for at sætte gang i tankerne, når jeg forsøger at afgøre, hvordan jeg hjælper dem, jeg underviser, til at forstå skriften. Her er et eksempel: Lære og Pagter 18:10 indeholder en sætning, der er velkendt og opløftende: »Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne.« Jeg elsker den tanke, men hvis den blot tjener som inspiration for mig, er den ikke så brugbar i klassen.

Hvis jeg nu tænkte over dette spørgsmål, når jeg forberedte mig: »Hvad er en sjæles værdi? Jeg ved, at den er stor, men kan vi værdifastsætte den?« En af min døtre stillede lige det spørgsmål ved middagsbordet en aften, og det afstedkom en god debat. Vi kom frem til dette: Værdien af en sjæl er lig med det, som nogen vil betale for den, og hvad betalte Faderen for vores sjæl? Han betalte med sin fuldkomne Søns blod. Det gør hver enkel sjæl ubeskrivelig værdifuld. Vi ville ikke være nået frem til den konklusion uden det spørgsmål, der var rettet til selve teksten.

En sådan middagsamtale kan nemt overføres til andre undervisningssituationer. Hvis I ønsker at stille dem, I underviser, bedre spørgsmål, så stil rigtige spørgsmål til skrifterne, når I studerer og forbereder jer. Vær åben for undren og vær ikke bange for at kulegrave. Skrifterne kan altid holde til at blive kulegravet. Jo bedre I bliver til at stille spørgsmål om skrifterne, mens I studerer dem, jo bedre bliver I til at stille de samme gode spørgsmål til dem, I underviser.

Fortsæt med at forbedre jeres undervisningsevne

Der er en tendens til at iagttage storslåede undervisere og tænke, at de blev født til det. De synes at have en gave, som det kan være svært for almindelige mennesker at opnå. Naturligvis er evnen til at undervise en af Åndens gaver (se Moro 10:9-10), så nogle af de færdigheder, I søger, er måske en gave fra himlen – men det står enhver frit at søge den. Rigtig meget af det store undervisere gør, er også muligt for jer gennem studium og øvelse. At lære at stille gode spørgsmål er en af de evner. Når I bønsumt søger evnen til at gøre det, vil I opdage, at der er stor værdi i at udforme spørgsmål, som får dem, I underviser, til at tænke og jeres evne til at gøre selv samme vil øges. ■

Forfatteren bor i Californien i USA.

NOTE

1. Henry B. Eyring, »The Lord Will Multiply the Harvest«, satellittransmission til religionslærere i Kirkens Uddannelsessystem, 6. feb. 1998, s. 5-6.

Faderen etablerede som en del af sin plan den nye og evigtvarende ægteskabspagt for at gøre sine sønner og døtre i stand til at vende tilbage til hans nærhed og arve evigt liv.

**Ældste
Marcus B. Nash**
De Halvfjerds

Den NYE OG EVIGTVARENDE pagt

Når vi forstår og lever i overensstemmelse med den nye og evigtvarende pagt, vil vi arve evigt liv.

Formålet med livet

Hvert menneske er en elsket søn eller datter af himmelske forældre.¹ Vor himmelske Faders frelsesplan giver os hver især muligheden for at få evigt liv, som er det liv, Gud har.² Der findes ikke nogen større gave.³ Kundskab om frelsesplanen forklarer formålet med livet, og hvis vi vælger det, vil den lede vore beslutninger fra et evigt perspektiv.

Planen og dens relevans for jordelivet forklarer ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum med stor kraft i en artikel om emnet i *Liahona* fra oktober 2015.⁴ Faderen etablerede som en del af sin plan den nye og evigtvarende ægteskabspagt for at gøre sine sønner og døtre i stand til at vende tilbage til hans nærhed og arve evigt liv.

Herren siger i sit forord til Lære og Pagter: »Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen ...

for at min evigtvarende pagt må blive stadfæstet.«⁵

Denne pagt, som Herren ofte henviser til som den »nye og evigtvarende pagt«, omfatter fylden af Jesu Kristi evangelium, deriblandt alle ordinancer og pagter, der er nødvendige for menneskehedens frelse.⁶ Selv om oprettelsen af Herrens nye og evigtvarende pagt her på jorden er et af hovedformålene med genoprettelsen, er der nogle sidste dages hellige, der ikke forstår pagtens betydning og løftet om, at der vil komme meget godt til dem, der overholder den. Formålet med denne artikel er at hjælpe os hver især til bedre at forstå og leve i overensstemmelse med den nye og evigtvarende pagt, så vi kan arve evigt liv. Den vil også forklare, hvordan en af evangeliets vigtigste ordinancer – evigt ægteskab – passer sammen med evangeliets nye og evigtvarende pagt.

Meningen og formålet med den nye og evigtvarende pagt

En pagt i den evangeliske forstand er en overenskomst, en kontrakt eller en aftale

Den nye og evige pagt er »alle evangeliets pagter og forpligtelser tilsammen«.

mellem Gud og en person (eller personer), der modtager præstedømmets ordinancer, som bliver udført af en med præstedømmets myndighed, og som accepterer den tilhørende pagts vilkår og betingelser. Disse vilkår og betingelser er opstillet af Gud.⁷

Den nye og evigtvarende pagt er »alle evangeliets pagter og forpligtelser tilsammen«⁸ fra fordums tid,⁹ som atter er gengivet til jorden i disse sidste dage. Det forklares i Lære og Pagter 66:2: »Sandelig siger jeg dig: Velsignet er du for at have modtaget *min evigtvarende pagt, ja, mit evangeliums fylde*, som er sendt ud til menneskenes børn, for at de skal have liv og blive gjort delagtige i de herligheder, som skal blive åbenbaret i de sidste dage, sådan som det blev skrevet af profeterne og apostlene i fordums dage.«¹⁰ Fordi pagten er blevet gengivet i tidernes sidste uddeling, er den »ny«, og fordi den strækker sig ud over al evighed,¹¹ er den »evigtvarende«.

I skrifterne taler Herren om både »den nye og evigtvarende pagt og »en« ny og

evigtvarende pagt. For eksempel omtaler han i Lære og Pagter 22:1 dåb som »en ny og en evigtvarende pagt, ja den, som fandtes fra begyndelsen«. I Lære og Pagter 132:4 omtaler han på samme måde evigt ægteskab som »en ny og en evigtvarende pagt«. Når han taler om »en« ny og en evigtvarende pagt, taler han om en af de mange pagter, hans evangelium omfatter.

Når Herren taler generelt om »den« nye og evigtvarende pagt, taler han om fylden af Jesu Kristi evangelium, som omfatter alle de ordinancer og pagter, der er nødvendige for menneskehedens frelse og ophøjelse. Hverken dåb eller evigt ægteskab er »den« nye og evigtvarende pagt; derimod er de begge to en del af det store hele.

De, der holder ud til enden i den nye og evigtvarende pagt, modtager evigt liv

Der loves store og evige velsignelser til dem, som modtager evangeliets ordinancer, der bliver udført af den rette præstedømmemyndighed og besejlet af forjættelsens hellige Ånd,¹² og som derefter holder de hellige pagter, der er forbundet med ordinancerne. Disse velsignelser indbefatter tilgivelse for ens synder,¹³ guddommelighedens kraft¹⁴ og Helligåndens følgeskab,¹⁵ sammen med den vejledning, inspiration, trøst, fred, håb og helligelse, der følger med den gave.¹⁶

Den største af alle Guds velsignelser og gaver er evigt liv – som er det liv, som Gud lever!¹⁷ Denne gave gives kun til dem, der modtager alle evangeliets ordinancer og overholder de pagter, der er omfattet af den nye og evigtvarende pagt.¹⁸ Med Herrens ord: »Den nye og evigtvarende pagt ... blev ... indstiftet med henblik på min herligheds fylde.«¹⁹ De, der træder ind i den nye og evigtvarende pagt og holder ud til enden, vil sandelig »komme frem i den første opstandelse ... og skal arve troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømmer, alle højder og dybder.«²⁰ Herren

siger eftertrykkeligt, at »der i alle henseender [skal] ske det med dem, som min tjener har lagt på dem, i tid og i al evighed, og det skal have fuld kraft, når de er ude af verden; og de skal passere forbi de engle og de guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle henseender, sådan som det er blevet besejlet på hovedet af dem, hvilken herlighed skal være en fylde og en fortsættelse af efterkommere for evigt og altid. Da skal de være guder.«²¹

Kort sagt vil de, der indgår i den nye og evigtvarende pagt og trofast holder ud til enden,

- (1) modtage fylden af Guds herlighed,
- (2) nyde guddommelighedens kraft i tid og al evighed,²² (3) blive ophøjet, (4) nyde evigt ægteskab og afkom og (5) blive guder. Sammen resulterer disse velsignelser i det evige livs gave.

Vi skal adlyde hver pagt i den nye og evigtvarende pagt

Herren erklærede utvetydigt, at vi kun modtager disse himmelske velsignelser, når vi adlyder hans love, der fremgår i den nye og evigtvarende pagt. »Den nye og evigtvarende pagt ... blev ... indstiftet med henblik på min herligheds fylde; og den, der modtager en fylde deraf, må og skal efterleve loven, ellers skal han blive fordømt, siger Gud Herren.«²³ Han sagde også: »For alle, der vil have en velsignelse ved min hånd, skal efterleve den lov, som er blevet fastsat som forudsætning for denne velsignelse, samt dens betingelser, som de blev indstiftet før verdens grundlæggelse.«²⁴ I samme afsnit i Lære og Pagter gentog Herren denne pointe: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Medmindre I efterlever min lov, kan I ikke opnå denne herlighed.«²⁵

Dette ligefremme krav om, at vi skal adlyde Guds love for at kunne modtage den herlighed, han tilbyder til de trofaste, gælder for alle ordinancer og pagter i den nye og evigtvarende pagt. Hvis jeg for eksempel ikke modtager dåbsordinancen og overholder dåbspagten, vil jeg blive

Der bliver lovet
store og evige velsignelser
til dem, som modtager
evangeliets ordinancer.

fordømt, hvilket betyder, at jeg ikke kan have fremgang – jeg kan ikke arve fylden af hans herlighed. På samme måde, hvis jeg ikke modtager templets ordinancer og ikke holder de tilhørende pagter, eller hvis jeg nægter at modtage nogen af evangeliets ordinancer, eller hvis jeg nægter at adlyde nogen af de tilhørende pagter, kan jeg ikke blive ophøjet. I stedet vil jeg blive fordømt, hvilket betyder, at min fremgang stoppes. Kort sagt, så skal jeg modtage alle evangeliets ordinancer og adlyde enhver tilhørende pagt, hvis jeg ønsker evigt liv.

Betingelserne for de pagter, vi som sidste dages hellige indvilliger i at efterleve, kan opdeles i fire kategorier: (1) At påtage os Frelserens navn, at altid erindre ham og at følge hans eksempel; (2) at holde alle hans bud; (3) at villigt tjene Guds børn som en del af hans arbejde med frelse, selv om man skal yde personlige ofre; og (4) at indvie os selv og vore midler til Herrens værk.

Ifølge Guds love, modtages evangeliet (og de herligheder, det tilbyder) gennem specificerede ordinancer, der administreres gennem præstedømmets myndighed. Det er gennem præstedømmets ordinancer, at guddommelighedens kraft viser sig i vores liv – men kun i det omfang, at vi holder de tilhørende pagter. Pagterne aktiverer eller levendegør ordnan- cen på samme måde, som en motor aktiverer en bil og gør den i stand til at transportere dens passagerer fra et sted til et andet. Kort sagt vil vi, i den udstrækning vi eftertænksomt og trofast holder de pagter, der forbindes med de ordinancer, vi modtager, vokse i vores kundskab om Gud og opleve »guddommelighedens kraft«²⁶ ved Guds nåde gennem Kristi forsoning.²⁷

Ægteskabets plads i den nye og evigtvarende pagt

I Lære og Pagter 132:4 sagde Herren, at han ville åbenbare »en« ny og en evigtvarende pagt og tilføjede: »Hvis

I ikke efterlever denne pagt, så bliver I fordømt; for ingen kan forkaste denne pagt og få lov til at komme ind i min herlighed.« Disse ord henviser til den evige ægteskabs- pagt,²⁸ der bliver forrettet af den rette præstedømmemyndighed,²⁹ som er en central og afgørende del af »den« nye og evigtvarende pagt (fylden af Jesu Kristi gengivne evangelium).³⁰ Herren understregede vigtigheden af den evige ægteskabspagt ved at fortælle os, at de, der afviser denne pagt, ikke vil modtage evigt liv.³¹

Nogle folk, deriblandt nogle medlemmer af Kirken, misforstår Lære og Pagter 132:4 og tror, at det betyder, at polygami er nødvendigt for ophøjelse, hvilket får dem til at tro, at polygami er en nødvendig forudsætning for ophøjelse i den evige verden. Dette bliver dog ikke understøttet i åbenbaringerne. Herren har, som det står i Lære og Pagter 131 og 132, præsenteret den evige ægteskabslov ved udtrykkeligt at henvise til beseglingen af en mand og en kvinde (se L&P 132:4-7, 15-25).

Ved at fremsætte loven om evigt ægteskab i konteksten af et monogamt ægteskab gør Herren det klart, at ophøjelsens velsignelser, som udrækkes til enhver mand og kvinde, der værdigt indgår i den evige ægteskabs- pagt forrettet af den rette præstedømmemyndighed, ikke afhænger af, om ægteskabet er polygamt eller monogamt.³²

Lære og Pagter 132:19 gør det klart, at evigt liv bliver lovet til et monogamt par, der er beseglet med præstedømmets myndighed, og som adlyder pagten – uden nogen yderligere betingelser eller krav. Enhver mand og kvinde, der er beseglet på denne måde, og som adlyder pagten, vil blive ophøjet.³³ Historisk set er udøvelsen i overensstemmelse med læren om evigt ægteskab, som den forklares her.³⁴ Ordnan- cen, der besegler par for evigt, indbefatter identiske pagter og velsignelser for monogame ægteskaber og for de bemyndigede polygame ægteska- ber, der blev indgået før i tiden. Disse samme pagter og

Det er gennem
præstedømmets ordinancer,
at guddommelighedens
kraft viser sig i vores liv?

velsignelser vil efter dette liv blive tilgængelige for de trofaste, der ikke havde mulighed for at blive besejlet i jordelivet.³⁵

Efter Herren havde åbenbaret den evige ægteskabslov og -pagt mellem en mand og en kvinde, så lærte han Joseph Smith, at en mand i retfærdighed kan gifte sig med mere end en hustru inden for den evige ægteskabspagt, hvis det er bemyndiget eller befalet af Herren gennem hans behørigt ordnede profet (der har de relevante nøgler).³⁶ Bemyndigelsen og befalingen om at praktisere flerkoneri, der blev givet af Herren til Abraham og til andre af de fordums profeter,³⁷ blev ligeledes givet til profeten Joseph Smith: »Jeg har givet dig, min tjener Joseph, et hverv og genopretter alt.«³⁸

År senere tilbagekaldte Herren sin bemyndigelse og befaling om, at Kirkens medlemmer skulle praktisere flerkoneri (med andre ord blive besejlet til mere end en levende ægtefælle), da præsident Wilford Woodruff (1807-1898) udsendte manifestet i 1890.³⁹ Dette førte

»Celestialt ægteskab er afgørende for at opnå en fylde af herlighed i den næste verden.«

til praktiseringen af flerkoneri ophørte, hvilket betød, at intet medlem af Kirken kunne blive gift eller besejlet til mere end en levende ægtefælle. Men det er værd at lægge mærke til, at manifestet ikke afholder en værdig mand, der er blevet besejlet til en hustru, der senere er afgået ved døden, fra at blive besejlet til en anden levende ægtefælle. Det foregående er i overensstemmelse med den åbenbarede lære om, at monogami er Herrens standard for ægteskab, medmindre han erklærer og bemyndiger noget andet gennem sin behørigt ordnede repræsentant, hvilket vil sige Kirkens præsident og profet.⁴⁰

På vegne af Det Første Præsidentskab og som svar på spørgsmålet: »Er et polygamt eller celestialt ægteskab afgørende for at opnå en fylde af herlighed i den næste verden?« skrev præsident Charles W. Penrose (1832-1925): »Celestialt ægteskab er afgørende for at opnå en fylde af herlighed i den næste verden, som det bliver forklaret i åbenbaringen om det; men

*det er ikke angivet, at polygamt ægteskab er afgørende.*⁴¹

I 1933 udtalte Det Første Præsidentskab: »Celestialt ægteskab – det vil sige ægteskab for tid og al evighed – og polygamt ægteskab eller flerkoneri er ikke synonymt med hinanden. Monogamt ægteskab for tid og al evighed forrettet i vore templer i overensstemmelse med Herrens ord og Kirkens love er et celestiale ægteskab.»⁴²

I overensstemmelse med disse udtalelser skrev ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum: »Flerkoneri er ikke afgørende for frelse eller ophøjelse. Nefi og hans folk blev nægtet retten til at have mere end en hustru, og de kunne alligevel opnå enhver velsignelse i evigheden, som Herren nogensinde har tilbudt til noget folk. *I vore dage sammenfattede Herren hele læren om ophøjelse i en åbenbaring og baserede det på et ægteskab mellem en mand og en kvinde (L&P 132:1-28).* Derefter tilføjede han princippet om

Belønningen for alle, der overholder betingelserne i den nye og evigtvarende pagt, er glæde og fred i denne verden og evigt liv i den næste.

flerkoneri med den udtrykkelige betingelse, at et sådant ægteskab kun ville være gyldigt, hvis det var godkendt af Kirkens præsident (L&P 132:7, 29-66).⁴³

I vore dage praktiserer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige efter befaling fra Herren gennem hans profet ikke længere flerkoneri, og personer, der praktiserer det, kan ikke slutte sig til Kirken eller forblive medlemmer af den. Kirken bekræfter, at monogami er Guds standard for ægteskabet, undtagen når han bemyndiger eller befaler andet gennem sin profet. Kirken belærer ikke om, at deltagelse i flerkoneri er nødvendigt for ophøjelse.

Konklusion

Der er meget, som vi ikke ved om livet her efter; men vi ved, at modtagelse og efterlevelse af den nye og evigtvarende ægteskabspagt er nødvendigt for at arve evigt liv. Vi ved også, at det gælder, »at den samme sociale omgang, som findes blandt os her« – i livet på jorden

– »skal findes blandt os der« – i livet herefter – »blot bliver den ledsaget af evig herlighed.«⁴⁴

De himmelske velsignelser, der er tilgængelige gennem den nye og evigtvarende pagt, er midtpunktet i det store formål med Faderens plan og genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage. Det fuldkomne klare håb,⁴⁵ som denne storslåede pagt indgyder i de trofaste, tilvejebringer »et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og lede dem til at herliggøre Gud.«⁴⁶ Belønningen for alle, der overholder betingelserne i den nye og evigtvarende pagt, er glæde og fred i denne verden og evigt liv i den næste.⁴⁷ ■

NOTER

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, 129; se også *Gud elsker sine børn*, hæfte, 2007, s. 1.
2. Se Robert D. Hales, »Frelsesplanen: En hellig skat af kundskab til at vejlede os«, *Liahona*, okt. 2015, s. 32-39.
3. Se L&P 14:7.
4. Se Robert D. Hales, »Frelsesplanen: En hellig skat af kundskab til at vejlede os«, s. 32-39.
5. L&P 1:17, 22.
6. L&P 66:2.
7. Se Guide til Skrifterne, »Pagt«.
8. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1954-1956, 1:142.
9. Se Jer 32:40; L&P 22:1.
10. Fremhævelse tilføjet; se også L&P 39:11; 45:9; 49:9; 88:131, 133; 101:39.
11. Se L&P 132:7.
12. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede: »*Forjættelsens Helligånd er Helligånden*, som anbringer godkendelsens stempel på enhver ordinance: dåb, bekræftelse, ordination, ægteskab. *Forjættelsen (eller løftet) er, at velsignelserne kan modtages gennem trofasthed*. Hvis et menneske overtræder en pagt, enten det nu er dåbspagten, ordinationspagten, ægteskabspagten eller en hvilken som helst pagt, fjerner Ånden godkendelsens stempel, og velsignelserne vil ikke komme. Hver eneste forordning besegles med et løfte om belønning for trofasthed. Helligånden fjerner godkendelsens stempel, når pagterne brydes« (*Lærdomme om Frelse*, 1:49; se også L&P 76:52-53; 132:7).
13. Se ApG 2:38; 2 Ne 31:17; Moro 8:25.
14. Se L&P 84:19-21; se også Moro 10:32-33.
15. Se Joh 14:26; L&P 121:45-46.
16. Se 2 Ne 32:5; 3 Ne 27:20; Moro 8:26; L&P 11:13; Moses 6:59-61.
17. »Evigt liv er Guds liv eller et liv sammen med Gud« (Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1956, s. 61). De, der er viet i templet for tid og al evighed, opnår *evige livs* velsignelser. Jeg understreger *evige liv*. Evigt liv er Guds liv, det vil sige at blive ligesom han« (Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 4:197).
18. Se L&P 14:7.
19. L&P 132:6.
20. L&P 132:19.
21. L&P 132:19-20.
22. Se L&P 84:19-21.
23. L&P 132:6.
24. L&P 132:5.
25. L&P 132:21.
26. L&P 84:20-21.
27. Se Moro 10:32-33.
28. Se L&P 132:4, 15.
29. Se L&P 132:7, 18.
30. Se L&P 132:6-7; se også L&P 66:2.
31. Læg mærke til, at evigt liv nægtes dem, der »afviser« denne pagt. De, der i modsætning til det ikke havde mulighed for evigt ægteskab i dette liv, vil få mulighed for evigt ægteskab i det næste liv. Se også fodnote 35 nedenfor.
32. Se L&P 132:15-25.
33. Se i L&P 131 endnu et eksempel, der bekræfter, at monogame par, der er beseglet for evigt og holder de tilhørende pagter, gør sig fortjente til ophøjelse.
34. Se Gospel Topics, »Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints«, topics.lds.org.
35. »Der findes ingen sidste dages hellig, som dør efter at have levet et trofast liv, der vil miste noget som helst, fordi vedkommende ikke har gjort visse ting, når anledningen ikke er blevet givet ham eller hende. Med andre ord, hvis en ung mand eller en ung kvinde ikke får nogen mulighed for at gifte sig, men de lever et trofast liv indtil deres død, får de alle de velsignelser, den ophøjelse og herlighed, som enhver mand eller kvinde får, der har fået denne mulighed og har benyttet sig af den. Dette er sikkert og vist« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Præsident Lorenzo Snow*, 2012, s. 127).
36. Se L&P 132:34-35, 37-39.
37. Se L&P 132:34-39.
38. L&P 132:40.
39. Se Officiel Erklæring – 1.
40. Se Jakob 2:27-30. Selvom Herren ikke har forklaret alle årsagerne til at befale eller bemyndige praktiseringen af flerkoneri, så kommer Herren i Lære og Pagter 132 med to årsager: (1) For at opfylde løfterne i henhold til Abrahams pagt og (2) for at »mangfoldiggøre sig og opfylde jorden« (L&P 132:63; se også vers 34). Jakob 2:30 kommer med måske den mest rammende udtalelse om, hvorfor Herren til tider har befale praktiseringen af polygami: »For hvis jeg vil skaffe mig efterkommere, siger Hærskarers Herre, så vil jeg befale mit folk det; ellers skal de lytte til dette.« Se også Gospel Topics, »Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints«, topics.lds.org.
41. Charles W. Penrose, »Peculiar Questions Briefly Answered«, *Improvement Era*, sep. 1912, s. 1042; fremhævelse tilføjet.
42. I James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind, 1965-1975, 5:329.
43. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 578-579; fremhævelse tilføjet. Se også følgende udtalelse af ældste Melvin J. Ballard (1873-1939) fra De Tolv Apostles Kvorum: »De, der bliver nægtet evigt afkom, kan ikke blive som Gud, fordi det i forbindelse med andre ting gør ham til Gud. *Evigheden i ægteskabspagten bør forstås af sidste dages hellige til klart at være beseglingen af mindst en kvinde til en mand for tid og al evighed. Bliv så ikke forvirrede angående dette og forestil jer, at det nødvendigvis betyder mere end en kvinde*. Det kan det godt være, men det betyder i det mindste, at en mand og en kvinde er beseglet ved det hellige præstedømmes magt og ved Helligåndens beseglende godkendelse for tid og al evighed, og derpå at de holder deres pagter, før de vil være kandidater til den højeste grad af celestial herlighed, og kun til dem af alle disse grupper af vor Faders børn bliver løftet om uendeligt og evigt afkom givet« (*The Three Degrees of Glory: A Discourse by Melvin J. Ballard*, 22. sep. 1922, s. 10; fremhævelse tilføjet).
44. L&P 130:2.
45. Se 2 Ne 31:20.
46. Eter 12:4.
47. Se L&P 59:23.

»JEG HAVDE LOVET GUD DET«

Néstor Curbelo

Kirkens historiske vejleder, Det Sydlige Område i Sydamerika

Virgilio Simarrón Salazar var leder blandt sit folk, Chachi, i det nordlige Ecuador. Den dag i dag har chachi'erne stadig deres helt særegne måde at leve på og deres eget retssystem med fællesråd, guvernører og dommere. Disse lederpositioner er ofte hædersposter, som går i arv i generationer og bygger på et dybt grundlag af fælles respekt og agtelse. Respekt for den position var en tillid, der skulle plejes og videreføres til den næste generation.

Men Virgilio Simarróns livsplaner ændrede sig i 1986, da hans søn, Wilson, vendte hjem fra Quinindé og sine studier med flere eksemplarer af Mormons Bog og et stærkt vidnesbyrd om sin nye tro. Fyldt med den tro og entusiasme, som den, der har fundet sandheden, har, fortalte Wilson sin familie om evangeliet og de blev snart døbt i Canandé-floden.

Men da familien Simarrón fortalte sine venner og naboer om evangeliet, opstod der dog en alvorlig konflikt. Nogle blandt chachifolket følte, at Virgilio Simarróns tro gjorde ham til kætter, og visse overvejede endog at bruge

At Kirken blev etableret i Guayacana i Ecuador skyldes for en stor dels vedkommende Virgilio Simarrón, som traf den svære beslutning om at forblive tro mod sit vidnesbyrd.

vold mod ham. Andre følte, at han som guvernør burde holde sig for god til at slutte sig til en ny tro, som kunne splitte folket. Dette førte til, at de førte ham for fællesrådet. Det blev en af de sværeste oplevelser i Virgilios liv.

Som følge af familien Simarróns missionering blev 60 mennesker døbt i Canandé-floden i maj 1999.

Wilson fortæller, hvad der skete: »Rådet, som var samlet i plenum, sagde til min far: »Du kan forblive vores guvernør, hvis du opgiver Jesu Kristi Kirke; ellers må du trække dig.« Min far sagde: »Jeg har givet Gud et løfte, og når et menneske lover Gud noget, kan det ikke trækkes tilbage. Jeg kan ikke opgive Kirken. Hvis I, mit folk, mener, at jeg som jeres guvernør har splittet chachifolket, så vælg i dag en anden til at overtage min plads.« Og så så jeg min far græde. Der var total tavshed i rådet i mere end fem minutter – ingen sagde en lyd. Så var der en, der sagde: »Så træd tilbage, guvernør.« Min far rejste sig langsomt, hvorpå min mor, min søster og jeg gik ned og væk fra rådet.«

Der fulgte nogle svære dage for familien, efter bror Simarrón var blevet fjernet fra sin post. De følte foragt fra mange, som før havde respekteret dem, men de vendte sig til den tro, de havde antaget, og forkyndte evangeliet med stor iver. Som deres stavspræsident, Omar Intriago Cesar, fortæller: »De begyndte at gå fra hus til hus for at forkynde evangeliet for hver enkelt familie i dette samfund. Guayacana Gren begyndte med Virgilio Simarrón og hans søn, Wilson. Kirken blev etableret der på grund af hans tro, styrke og vidnesbyrd.«

Der gik blot nogle få år, inden familien Simarróns indsats bar frugt. Den 30. maj 1999 blev en festdag i Guayacana, da de holdt et stort dåbsmøde. Præsident Intriago mindes: »Vi ankom sammen med missionspræsidenten, Roberto Garcia,

og deltog begge i denne herlige dag, hvor to missionærer døbte 60 mennesker ved Canandé-flodbredden. Præsident Garcia stod derpå på den ene side og jeg på den anden og bekræftede alle dem, der var blevet døbt, som medlemmer af Kirken. Det var et privilegium, jeg aldrig vil glemme.«

Selvom Virgilio måtte opgive posten som guvernør for at være tro mod sit vidnesbyrd, så var han i stand til at føre en anden arv videre til den næste generation, nemlig at tjene folket ved at etablere evangeliet blandt dem. Han levede længe nok til at se Wilson tjene som fuldtidsmissionær og vende tilbage til Guayacana for at gifte sig med Ruth og få børn. Nogle år senere døde Virgilio som trofast medlem af Kirken. Hans hustru, Maria Juana Apa, har levet længe nok til i 2014 at se deres søn blive kaldet og tjene som grenspræsident i Guayacana.

Wilson er meget opmærksom på den arv, som hans far altid ønskede at give ham. »Mine forfædre har altid været guvernører, hærførere og stærke krigere,« fortæller han. »Jeg kan mærke mine rødder derfra. Men nu er jeg medlem af Kirken og al den styrke, jeg har arvet fra mine forfædre, hjælper mig til at kæmpe for Jesus Kristus.« ■

Ovenover: En ny generation af ledere, Ruth og Wilson Simarrón i Guayacana Gren (med medlemmer af grenen til venstre).

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

FRED

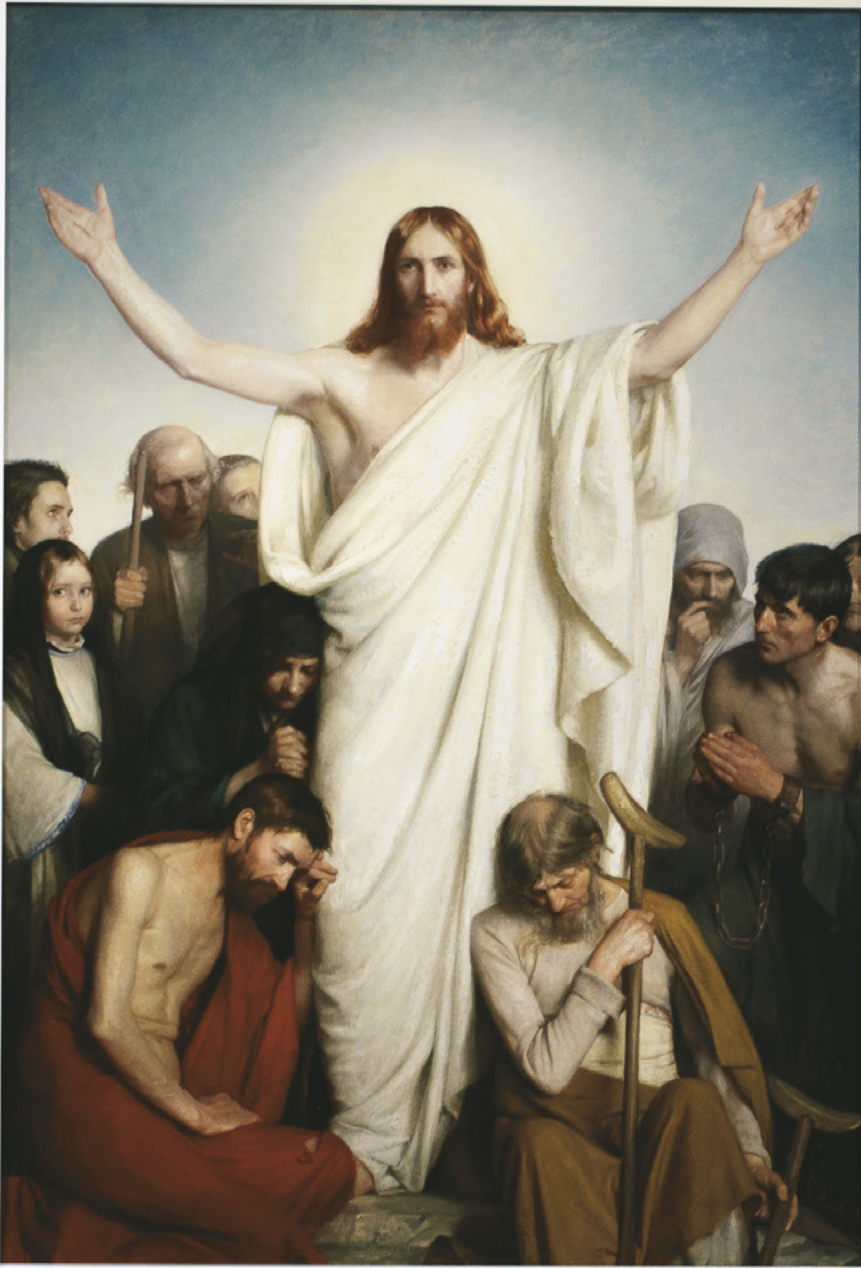
VÆRE MED JER

I denne juletid håber jeg, at I vil tage jer tid til at sidde stille et øjeblik og lade Frelserens Ånd varme og berolige jer, mens I tænker over jeres tjeneste, offergaver og liv.

Det er altid opløftende for mig at tænke over den tjeneste og de ofre, som sidste dages hellige yder i deres familie, menighed og for vor himmelske Fader. Det er hellige ting. Jeg tror ikke, at der kan falde nogen større ære på os, end den at Herren kan antage og acceptere vore offergaver som værdige og passende.

Således lyder Faderens hædersbevisning til Sønnen, som han omtaler som »min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag« (3 Ne 11:7; se også Matt 3:17; Mark 1:11; Luk 9:35; L&P 93:15; JS-H 1:17). Sikke en smuk titel. Kan man tænke sig nogen større ære, end at Gud siger »min elskede søn« eller »min elskede datter« til en, og at man modtager hans bekræftelse af, at ens offergaver er antaget af ham med ordene »i hvem jeg har velbehag.«

I denne juletid er det min bøn, at I må få en idé om, hvor I står i Herrens øjne, om han har antaget jeres offergaver og en idé om den status, I har som hans elskede søn eller datter. Jeg beder om, at den viden om den status vil give jer stor trøst, tryghed og tillid til, at I er godkendt i hans øjne.

FRELSESENS FREDSGAVE

»Han, som var en lidelsesmand, kendt med sygdom – indgyder fred i hvert eneste bekymret hjerte og skænker fredens gave. »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).«

Se Præsident Thomas S. Monson, »Skattede gaver«, *Liahona*, dec. 2006, s. 5.

Frelserens fødsel

Når vi taler om Jesu Kristi fødsel, tænker vi over, hvad der fulgte. Hans fødsel var uendelig væsentlig på grund af alle de ting, han skulle opleve og lide, så han kunne komme os til undsætning – alt dette kulminerede i hans korsfæstelse og opstandelse (se Alma 7:11-12). Men hans mission indeholdt også al skønheden og alle miraklerne i hans tjenestegerning, den lindring han gav de lidende, og den glæde han tilbød – og stadig tilbyder – den sørgende.

Jeg kan også godt lide at tænke på det, der skal følge senere. To af mine yndlingsvers, der taler om den tid, findes i det 7. kapitel af Johannes' Åbenbaring:

»De skal ikke sulte længere og ikke tørste længere, hverken solen eller nogen anden hede skal plage dem,

for Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne« (Åb 7:16-17; se også 21:4).

Det fanger for mig det hellige håb om det, der skal komme, om det der skal ske i tusindårsriget og under Kristi himmelske herredømme.

Trods alt det, der skal komme, synes jeg dog, at denne tid passende kan bruges til at tænke over barnet i krybben. Lad jer ikke overvælde eller optage af det, som skal komme; tænk blot på det lille barn. Tag jer et roligt og fredeligt øjeblik til at tænke over, hvordan hans liv begyndte – det var kulminationen på himmelsk profeti, men den jordiske begyndelse for ham.

Tag jer tid til at slappe af, være fredfyldte og se det lille barn for jer. Lad jer

ikke bekymre eller overvælde af det, som skal ske i hans liv eller jeres. Tænk i stedet på det måske fredeligste øjeblik i verdens historie – da hele himlen frydede sig og budskabet lød: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!« (Luk 2:14).

Lad Ånden varme jer

For nogle år siden hørte jeg et radiointerview med biskop Desmond Tutu, ærkebiskop i den anglikanske kirke i Sydafrika. Han havde lige udgivet en bog sammen med

sin datter om den forsoningsproces, der har fundet sted i Sydafrika efter apartheidtiden.¹ Bogens budskab er grundlæggende, at der er noget godt i alle mennesker.

Under interviewet stillede værten biskop Tutu et indsigtfuldt og inspireret spørgsmål: »Mener du, at dit forhold til Gud har ændret sig i takt med, at du er blevet ældre?«

Biskop Tutu holdt en pause, inden han svarede: »Ja. Jeg er ved at lære at være stille i Guds nærhed.«

Han mindedes, at når han bad i sine yngre år, havde hans bønner været fyldt

— —

Tag et øjeblik til at tænke på det måske fredeligste øjeblik i verdens historie – da hele himlen frydede sig og budskabet lød: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!«

med en liste af ønsker og bekymringer. Han søgte himlen med det, han kaldte »en form for indkøbsliste«. Men nu, sagde han, »prøver jeg at blive bedre til bare at være der. Ligesom når man sidder foran et bål om vinteren. Man sidder bare foran ilden og man behøver ikke at være klog eller noget. Ilden varmer dig.«²

Jeg synes, at det er en smuk metafor – bare at sidde med Herren og lade ham varme sig som et bål om vinteren. Man behøver ikke at være perfekt eller den største person, der nogensinde har æret jorden med sin tilstedeværelse eller den bedste til noget som helst, for at være med ham.

I denne juletid håber jeg, at I vil tage jer tid til at sidde stille et øjeblik og lade Frelserens Ånd varme og berolige jer, mens I tænker over jeres

tjeneste, offergaver og liv. Sid stille med det lille barn og bliv åndeligt styrket og bedre forberedt til alt det, der skal følge senere. Lad det være en stund med fred, forfriskelse, forsikring og fornyelse.

Må Gud velsigne jer denne jul, når I, tillige med mig, bærer vidnesbyrd om vor Frelser, Jesus Kristus – hvor central han er i vore liv, for alt menneskeligt liv og for selve meningen med tilværelsen.

Vi tilbeder ham, vi tjener ham og vi elsker ham. Må jeres liv afspejle den kærlighed i de offergaver, I bringer denne jul og altid. ■

NOTER

1. Desmond Tutu og Mpho Tutu, *Skabt til godhed*, 2011.
2. Desmond Tutu, i »Desmond Tutu, Insisting We Are »Made for Goodness«, NPR interview af Renee Montagne, 11. mar. 2010, npr.org.

LØB TIL TEMPLET

I december 1999 forberedte vi os til vores årlige julerejse til templet i Bern i Schweiz. Rejsen, der var en særlig tradition, vi påbegyndte, lige efter vi var blevet gift, er for os en måde at fejre Frelserens fødsel på.

Vi bor cirka otte timers bilkørsel fra templet, og det blev dårligt vejr, inden vi skulle af sted. Træer, der var revet op med rode, stærk vind og is på vejene gjorde rejsen farlig.

Jeg følte mig usikker og forstod ikke, hvorfor vi mødte så mange forhindringer, når vi vidste, at Herren ønskede, at vi skulle tage til templet. Hvorfor banede han ikke vejen for os?

Min mand, Antonio, og jeg knælede ned i bøn sammen med vore børn og

fortalte vor himmelske Fader, at medmindre han sagde noget andet, så tog vi af sted mod Bern næste dag.

»Hvis vejen er ufremkommelig,« sagde Antonio efter, vi havde bedt, »så vender vi om.«

Jeg følte, at vores beslutning var rigtig, men jeg var stadig lidt bange. Næste morgen ønskede jeg fuld af tvivl at bede om det igen. Antonio fortalte mig, at han allerede havde modtaget vores svar, men han knælede kærligt og tålmodigt ned sammen med mig.

Det var knap lyst, da vi tog af sted, og mørke skyer hang over os. Mens vi kørte, kunne jeg se en smal stribe blå himmel nær bjergene. En svag

solstråle brød gennem skyerne.

Den solstråle styrkede min vaklende tro. Helt mirakuløst brød solen frem og temperaturen steg. Der var ingen tåge, ingen is, ingen vind – blot en klar og ualmindelig varm vinterdag. Mine øjne fyldtes med tårer. Det virkede til, at vor himmelske Fader havde besvaret vore bønner.

Efter vi var ankommet til Bern, begyndte det at sne tæt, og det fortsatte al den tid, vi var der. Da vi gik mod templet inden morgengry næste dag, udviklede snevejret sig til en egentlig snestorm. I et minuts tid var jeg bange, og jeg begyndte at løbe op ad fortovet til templet.

MIT JULEMIRAKEL

Så slog tanken mig: »Det er sådan, det skulle være. Verden brøler skræmmende ad os, men vi må løbe til den fred, vi finder i Herrens hus.«

Vi havde en vidunderlig tid i og ved templet den jul, men vi var urolige for turen hjem. Sneen fortsatte med at falde, og vores yngste søn fik høj feber. Den dag, vi skulle hjem, stoppede snevejret forunderligt nok, og vores søns feber faldt, efter han havde fået en præstedømmevelsignelse.

Templets fred forblev hos os, og jeg kom i tanke om et vers i Bibelen, der lyder: »Intet er umuligt for Herren« (1 Mos 18:14). Dette måtte jeg med taknemlighed erkende, at det ikke er. ■ Antonella Trevisan er fra Udine i Italien

I efteråret 1968 spurgte vores biskop mine forældre, om de ville give tilsagn om at give penge til at bygge templet i Provo i Utah. Sådan gør man ikke længere i menighederne, men dengang var det almindeligt. Min far gav tilsagn om 1.000 dollars. Det lyder måske ikke af meget, men det var det for os. Min far havde to jobs for at forsørge en søn på college, en søn på mission og fem børn derhjemme.

Da min far samlede os til familieråd og fortalte, at han havde givet tilsagn om 1.000 dollars til templet, kan jeg huske, at jeg tænkte: »Du kunne lige så godt have lovet en million dollars, begge beløb er uopnåelige.« Jeg fattede ikke, at han havde lovet så meget, og vi havde mindre end fire måneder til at skaffe pengene.

Vi valgte fire måder at skaffe pengene på. Vi droppede julegaverne og gav de penge, vi sparede på gaver. Min søster og jeg skulle donere de penge, vi fik for at passe børn. Min lillebror skulle tage nogle forskellige småjobs for at tjene penge, og så skulle hele familien tage ud på en lokal frugtplantage og plukke æbler hver dag i nogle uger og donere lønnen for det.

Vi betrak en skoæske med gavepapir til vores donation og klistrede et billede af templet og et af Jesus Kristus på den og satte den på et lille bord. Spændingen steg i takt med, at vi fik samlet penge ind. Vores fokus ændrede sig fra de gaver, vi selv

ønskede os, til den gave, vi ønskede at give Frelseren. Jeg havde så stor en påskønnelse for den gave, han havde givet Guds børn – sit liv – at jeg gerne ville give noget tilbage.

At plukke æbler viste sig at blive den sværeste og mest tilfredsstillende måde at tjene penge på. Vi blev trætte, men vi blev styrket og belønnet ved at bruge tid sammen som familie. Vi begyndte at blive »knyttet sammen i enighed og i kærlighed« (Mosi 18:21).

Som julen nærmede sig, tog jeg et smugkig i indsamlingsæsken, men jeg blev altid skuffet. Trods vores ihærdige indsats var vi langt fra målet.

Men jeg havde det så godt med, at vi havde besluttet at undvære gaver. Jeg vidste, at det var et lille offer, men jeg troede på, at Frelseren var glad for det.

En dag bekendtgjorde min far, at vi havde nået vores mål, og at han havde doneret pengene. Jeg fandt aldrig ud af, hvordan vi skaffede de sidste penge så hurtigt.

Det var et mirakel, at far kunne indfri sit løfte den jul. Men for mig var det egentlige mirakel, at jeg kom Frelseren nærmere ved at give i stedet for at modtage. Det var bedre end nogen anden julegave, jeg kunne have fået. Syv år senere fik jeg en gave igen, da jeg kunne knæle ned ved alteret i templet i Provo og blive beseglet til min mand for tid og al evighed. ■

Joan Burton Stott er fra Californien i USA

Da vi gik mod templet inden morgengry næste dag, udviklede snevejret sig til en egentlig snestorm.

Da jeg havde åbnet en pakke, fandt jeg et hjemmesyet juleforklæde.

TRÅDE AF TJENESTE

For nogle få år siden havde jeg så meget at tænke på, at jeg ikke kunne nyde julen. Min mand, Andy, havde fået en hoste, der ved efterfølgende undersøgelser viste sig at være en lungeskade, der krævede operation og rekonstruktion af hans spiserør og biopsier »bare for at være på den sikre side.« Han skulle opereres en uge før, vi skulle flytte til et nyt sted.

Nogle få uger inden jul besøgte jeg min nabo Janae. Hun spurgte mig, om jeg var klar til jul. Jeg mandede mig op til at svare, at jeg var så klar, som jeg kunne være. Jeg nævnte, at vi altid havde bagt småkager med min bedstemor lige op til jul, og jeg gerne ville lave forklæder til pigerne, men jeg kunne nok ikke nå det.

En uge senere satte jeg mig i en proppet lænestol ved siden af vores juletræ. Pigerne var lagt i seng, og Andy arbejdede på sit kontor, da det

ringede på døren. Jeg åbnede døren, og der stod Janae på mit dørtrin med tre pakker i favnen, og sneen dalende bag sig.

»Kom ind,« sagde jeg forvisset om, at hun så min overraskelse.

»Tak, men jeg må skynde mig hjem,« sagde hun. »Disse er til dine piger.«

Janae rakte mig gaverne.

»Det er forklæder,« sagde hun. »Det er ikke de flotteste, men jeg kunne gøre dem færdige her til aften.«

I et øjeblik ydmyg forbløffelse fik jeg hvisket tak. Vi gav hinanden et kram, og jeg holdt øje med, at hun nåede hjem.

Da jeg satte mig i min stol igen, løsnede jeg forsigtigt det hvide satinbånd på en af pakkerne. Da jeg åbnede den, så jeg et hjemmesyet juleforklæde. Jeg lod min tommel- og pegefinger løbe over sømmen, mens jeg tænkte på Janae. Hun havde fire

små børn, deriblandt etårige tvillinger. Hun var klaverlærer, og hun havde en krævende og vigtig kaldelse i vores menighed.

Jeg prøvede at regne ud, hvordan hun havde haft tid til at sy forklæder, og med det samme vidste jeg, at det havde hun ikke. Hun havde taget sig tid.

Jeg begyndte at græde, da jeg mærkede vor himmelske Faders kærlighed gennem Janae – et udtryk for varme og trøst, som var jeg omsluttet i hans »kærligheds arme« (L&P 6:20).

Der er gået mange år siden, vi fik de forklæder. Mine døtre er for længst vokset ud af dem, men jeg har gemt dem. De hænger på en pudset krog i mit køkken under nogle nyere. Hver gang jeg ser Janaes gave, bliver jeg mindet om den trøst og kærlighed, jeg følte den aften. De minder mig om det, jeg gerne vil være – en Jesu Kristi discipel, der er værdig til at modtage åbenbaring og villig til at tjene. ■ Candice A. Grover er fra Idaho i USA

JEG VAR IKKE ALENE

Jeg sad bag en hastigt udgravet forsvarsposition og kiggede ud over sandet mod nord – mod Irak. Det var den 24. december under Irakkrigen, og jeg havde trukket nattevagten, der begyndte ved midnat.

Jeg var den eneste sidste dages helige i min deling, så det følte ekstra ensomt i højtiden. Vi havde været i den saudiarabiske ørken siden august måned, og nu var julen kommet denne kolde, stjerneklare nat. De lå og sov i lejren, og jeg havde nogle få timer alene med de blågrå sandbanker og mine tanker.

Jeg tænkte på min hustru og min søn i Georgia i USA, og hvor meget jeg savnede al juleriet derhjemme – juletræet, gaverne og den gode julemad. Så begyndte jeg at tænke over julens historie.

Jeg tænkte på den nat, hvor Kristus blev født. Hvor mørkt der mon havde været, og om månen lyste klart over landskabet eller om det blot var stjernerne, der lyste. Eftersom der ikke var elektrisk lys, dengang han blev født, så måtte det være noget nær

det samme, jeg nu så. Der var ingen festivitas – blot en mørk, stille nat.

Så slog en skøn tanke mig. I Bibelen står der, at der senere kom vise mænd fra Østerland, der havde set og fulgt en ny stjerne på nattehimmelen. Da jeg så op på den mørke himmel, indså jeg, at jeg var øst for Betlehem, og at et af datidens metropoler for viden var Bagdad. Kunne de vise mænd være fra et sted i nærheden af, hvor jeg var? Hvilken stjerne var det, der lyste? Var den stadig på himlen? Kunne jeg se den?

Jeg stirrede på himlen i forundring over Guds skaberværk og følte en varme indefra. Det betød ikke noget,

om jeg var på samme sted eller om den samme stjerne var på himlen. Det, der betød noget, var, at jeg havde den samme viden som de vise mænd om, at der blev født et barn i Betlehem, som er kongernes konge.

Jeg var ikke alene den jul, jeg var forenet med alle, som søger ham, det være sig de vise mænd, profeter eller blot en ensom soldat i et hul i ørkenens sand. Den nat blev mit vidnesbyrd om Frelserens fødsel styrket, og den næste morgen var Helligånden stadig med mig.

Så i stedet for en trist jul det år blev det en af mine mest påskønnede. ■
Robert Hoffman er fra Washington i USA

Da jeg så op på den mørke himmel, indså jeg, at jeg var øst for Betlehem.

ILLUSTRATION: ALLEN GARRIS

Jeg håbede, at julemandens krukke ville være fyldt ved aftenens ende.

ENKENS GAVE I VORE DAGE

De lånte hvide duge og snemændene på kaminen fik aktivitets-salen til at se festlig ud, alt imens vi lagde den sidste hånd på forberedelserne til vores familiejulefest.

Mens vi ventede på vore gæster, faldt mit øje på et bord, hvor der stod en tom glaskrukke med påskriften »Hjælp julemanden«. Jeg håbede, at krukken ved aftenens ende ville være fyldt.

Under forberedelserne til festen havde vi opdaget, at min kusines mand havde været arbejdsløs i over halvandet år. Så familiens indkomst kom fra fem avisruter, som de stod op kl. 3.30 for at passe. Størstedelen af de penge gik til afbetaling på huset og andre fornødenheder, så der var ikke meget tilbage til ønsker eller julegaver.

Min kusines familie var nogle af de første, der kom. Jeg så, at de på vej hen mod spisebordet kom forbi julemandens glaskrukke. Min kusines mand stoppede op og læste, hvad der

stod på den. Uden at tøve hev han sin slidte tegnebog frem og fandt et par dollarsedler og lagde dem i krukken uvidende om, hvem den trængende familie var.

Jeg fik en klump i halsen og kom med det samme i tanke om historien om enkens småmønter i Det Nye Testamente. Velhavende mænd viftede med de store beløb, de lagde i tempelblokken, da der kom »en fattig enke, som gav to småmønter af et par øres værdi« (se Mark 12:41-42).

Frelseren sagde derpå til sine disciple:

»Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, som lægger penge i tempelblokken.

For de har alle givet af deres overflod, men hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af« (Mark 12:43-44).

Jesus Kristus sagde, at hun gav af »sin fattigdom« og smed alt, hvad »hun havde at leve af« i tempelblokken.

Hun kunne have nøjedes med én mønt. Det ville sikkert indfri det påkrævede, men hendes troende hjerte og villighed til at ofre fangede Guds Søns opmærksomhed.

Ingen ville have bebrejdet min kusines mand for at gå forbi krukken og tænke: »Hvis jeg havde, ville jeg give« (Mosi 4:24). Hans fine eksempel på næstekærlighed og omsorg for sine medmennesker rørte ikke blot mig, men også andre i min familie, som så det. Jeg vidste, at det ville gå hans familie godt, for »næstekærligheden[, som] er Kristi rene kærlighed ... og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel« (Moro 7:47).

Vi havde håbet at give hans familie noget den aften, hvilket vi gjorde senere, men ved at give, når han selv havde så lidt, viste han os, at han allerede var en rig mand, hvad gælder det, der tæller mest. ■

Stephanie H. Olsen er fra Utah i USA

HVORDAN KUNNE DE VIDE, HVAD JEG HAVDE BRUG FOR?

For snart 20 år siden modtog jeg min kaldelse til at tjene på mission i Japan. Med stor forventning og lidt sommerfugle i maven forberedte jeg mig til at tage af sted på mission i januar. Omkring samme tidspunkt mistede begge mine forældre deres job.

Min mission var finansieret, mens jeg var der, men vores familie kæmpede økonomisk. Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle få penge fra til udgifter som missionstøj, kuffert og andre fornødenheder. Jeg havde et deltidsjob, men det gav ikke nok. Jeg var især bekymret for, hvordan jeg skulle finde

penge til at søge om et pas i tide til at tage til Japan.

En eftermiddag gik jeg i desperation op på mit værelse og tryglede vor himmelske Fader om hjælp. Jeg udtrykte mit ønske om at tjene i Japan og min taknemlighed for, at min drøm om at tjene som missionær snart kunne gå i opfyldelse. Jeg kæmpede med at holde tårerne tilbage, da jeg fortalte ham, jeg virkelig havde brug for 75 dollars til et pas. Da jeg rejste mig, vidste jeg, at alt ville gå godt. Jeg anede ikke hvordan, men en stille fred forvissede mig om, at Herren ville tage sig af det.

Senere samme dag åbnede jeg vores postkasse og fandt et julekort. Personen, der havde afleveret kortet, havde gjort en bevidst indsats for at være

anonym. Der var ikke noget frimærke på kortet, det var afleveret personligt.

Inde i kortet stod der med maskinskrift: »Tillykke! Du modtager dette som følge af en tilfældig kristen handling. Glædelig jul, Hannah. Held og lykke på din mission.«

Inde i kortet lå der 100 dollars. Jeg stod i døren og græd. Hvem havde gjort dette, og hvordan kunne de vide, hvad jeg havde brug for?

Her år senere ved jeg stadig ikke, hvem der kom med pengene dengang. Jeg har tænkt på den person eller de personer mange gange siden. De udviste det, som jeg tror, at ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum mente, da han sagde: »Omsorg fra kristuslignende venner berører os dybt og ændrer vores liv ... I denne kirke besvares bønner om hjælp til Herren ofte gennem den enkle, daglige tjeneste som omsorgsfulde brødre og søstre udøver. I sande venners godhed har jeg set en barmhjertighed, der afspejler Herrens egen.«¹

Denne venlige handling ændrede mig, hjalp mig til at komme på mission til tiden og inspirerede mig til at prøve at se, hvordan jeg kan være et svar på andres bønner. ■

Hannah Eiselin er fra Arizona i USA

NOTE

1. Se Joseph B. Wirthlin, »Værdsatte venner«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 33

Jeg åbnede vores postkasse og fandt et julekort. Der var ikke noget frimærke på kortet, det var afleveret personligt.

JEG

kom tidligt hjem

FRA MIN MISSION

Brittany Romanello Casco

For mig var det et af mit livs største og bedste øjeblikke at modtage min missionskaldelse. Jeg havde tænkt på en mission mange gange, siden jeg havde fået mit vidnesbyrd om evangeliet, da jeg var 18 år. Jeg husker, da jeg modtog min kaldelse til at tjene som fuldtidsmissionær i Taichung-missionen i Taiwan. Jeg vidste, at det var rigtigt, og jeg glædede mig til at skulle tjene.

Jeg læste dagligt i skrifterne, deltog i missions- og tempelforberedelsesklasser og forsøgte endda at lære mandarin på egen hånd. Som enebarn vidste jeg, at min mission ikke blot ville tjene mig til ære, men også mine forældre og vor himmelske Fader. Den dag, jeg trådte ind på missionærskolen, følte det som om intet kunne gå galt i de næste 18 måneder. Jeg glædede mig til alt fra at se dåb, til at prøve det taiwanske køkken, som jeg

havde hørt så meget om. Da jeg trådte ind på missionærskolen, anede jeg ikke, at min mission ville udarte sig helt anderledes, end jeg forventede.

Ramt af sygdom

Omkring fire måneder inde i min mission fik jeg nogle smerter – ikke kun i forbindelse med fysiske aktiviteter som cykling eller min morgentræning, men også når jeg sov eller studerede skriften. Jeg tabte mig pludselig en masse. Selv vand gav mig kvalme. Lægerne kunne ikke finde ud af, hvad der var galt. Jeg havde ikke nogen parasitter eller virus. Min missionspræsident, min missionærkammerat og jeg var alle forvirrede over mit svigtende helbred.

I den følgende måned blev selv jeg overrasket over min tro. Selvom jeg var frustreret, var jeg overbevist om, at hvis jeg bare blev ved med at arbejde hårdt, cykle hurtigere og tale

Da jeg trådte ind på missionærskolen, havde jeg ingen anelse om, at min mission ville udarte sig helt anderledes, end jeg forventede.

mit gebrokkne kinesiske med alle, jeg mødte, ville Gud på mirakuløs vis helbrede mig. Jeg troede på beretningerne om Kristus, der helbredte de syge og genrejste de døde, og jeg troede af hele mit hjerte på, at han ville gøre det samme for mig – en svagelig, men entusiastisk missionær. En søndag, hvor min makker og jeg cyklede

hen til kirken for at møde en undersøger, blev smerten og kramperne i hele min krop ubærlige. Da vi ankom til kirken, bad jeg ældsterne om en velsignelse, hvilket hjalp. Som dagene gik, blev præstedømmevelsignelserne hyppigere og ligeledes bønnerne om helbredelse.

Det absolutte nulpunkt på min mission indtraf en morgen, hvor jeg vågnede i den taiwanske hede og opdagede, at jeg var ude af stand til at komme ud af sengen. Den morgen vidste jeg, at jeg ikke var i stand til at være missionær ret meget længere. Min missionspræsident kom for at besøge mig, og vi talte sammen. Vi talte om de forskellige muligheder og efter megen bøn og mange tårer bekræftede Ånden, at jeg var nødt til at tage hjem og koncentrere mig om at blive rask.

Tidlig hjemkomst

I stedet for at vende hjem til balloner og »Velkommen hjem«-skilte blev jeg kørt fra flyet af mine skræmte forældre, som straks kørte mig til hospitalets skadestue. Der gik måneder med undersøgelser, men lægerne kunne ikke finde ud af, hvad der var galt med mig. Desuden kunne velmenende mennesker omkring mig finde på at sige noget som: »Hvornår skal du tilbage?« »Bliver du hjemme?« »Måske var det meningen, at du skulle giftes.« »Måske skulle du slet ikke have været taget af sted.«

Jeg følte mig skamfuld og fortabt. Var jeg værdig til Guds kærlighed? Hvorfor skete det her, når jeg havde tjent så nidkært? Havde jeg ikke været en god missionær? Hørte Gud mig? Ville mine venner acceptere min delvise mission?

De næste seks måneder kæmpede jeg med mit vidnesbyrd, hvilket jeg havde dårlig samvittighed over. Jeg spekulerede på, om jeg var faldet i unåde, og om vor himmelske Fader virkelig elskede mig. Selvom jeg

Selvom mit legeme ikke er 100 procent helbredt rent fysisk, så har mit hjerte aldrig været mere helt eller rede til at tjene Mesterens sag.

gradvist fik det lidt bedre, så havde jeg det slet ikke, som inden jeg tog på mission. Og jeg havde svært ved at komme videre i mit liv.

En aften talte jeg så med en god ven. Han havde også oplevet den smerte og sorg, der er forbundet med at komme før hjem fra sin mission på grund af sygdom, og han arbejdede på at vende tilbage til missionsmarken. Jeg husker, at den aften var første gang i seks måneder, hvor jeg virkelig havde følt fred. Helligåndens stemme hviskede til mig: »Du må tilbage.« Det var sådan en lettelse endelig at vide, hvilken retning jeg skulle gå i. Jeg tog hen til min biskop næste dag. Derefter skrev jeg et inderligt brev til Missionsafdelingen og spurgte, om jeg måtte vende tilbage til missionsmarken. Min anmodning blev imødekommet, og en måned senere havde jeg igen mit navneskilt på.

Men seks måneder senere fik jeg igen de samme problemer med helbredet. Jeg husker, at jeg lå i en hospitalsseng, helt ør efter mange timer med undersøgelser og indsprøjtninger. Jeg fattede ikke, at det skete igen. Denne gang vidste jeg, at min mission var forbi. Med skuffelsens og ærgrelsens tårer strømmende ned ad kinderne lyttede jeg til min vise missionspræsident, som sagde: »Søster Romanello, du elskede Herren dobbelt så meget, fordi du kom tilbage.« Jeg fandt stor trøst i hans ord. Da jeg denne gang steg på flyet hjem, lovede jeg vor himmelske Fader, at jeg ville forblive trofast, selvom jeg ikke fik alle svarene.

Helbredelse i Kristi forsoning

Der er nu gået lidt over to år siden, jeg vendte hjem. Jeg oplever stadig problemer, og min energi og udholdenhed er ikke den samme, som inden jeg tjente på mission. Lægerne har aldrig fundet ud af, hvad der er galt med mig. Det har ikke været let for mig at være en hjemvendt missionær, der ikke har tjent hele perioden. Ikke desto mindre elsker jeg stadig hver eneste af mine omvendte. Det har taget mig tid at føle mig godkendt og vide, at min korte tid som missionær havde værdi, akkurat som missionær på 18 eller 24 måneder har værdi for andre missionærer.

Herren har givet mig mange muligheder for at tale med andre, som har

oplevet samme smerte med at komme hjem i utide. Jeg ved, at vor himmelske Fader har ledt mig til at bære mit vidnesbyrd og hjælpe dem til at indse, at det at vende tidligt hjem på grund af helbredsproblemer ikke er en fejl, der skal holdes skjult, men en oplevelse der skal drøftes.

Første gang, jeg vendte hjem, oplevede jeg, hvordan det var at negligere min tro, men anden gang jeg vendte hjem, oplevede jeg, hvordan det var at forblive trofast. Jeg holdt mig til det grundlæggende: Studium af skrifterne, deltage til institut, komme i kirke og passe mine kaldelser. Jeg bad mange gange for at få at vide, hvorfor tingene skete, som de gjorde. Jeg holdt op med at bebrejde mig selv, og jeg holdt op med at bebrejde vor himmelske Fader. Når jeg ser på mit liv, siden jeg er vendt hjem, og mine besøg hos mine kinesiske brødre og søstre her i min hjemby, så har jeg stadig en fast overbevisning om, at der har været et evigt formål med det hele.

Jeg elsker ordene i Mosija 5:15: »Derfor ønsker jeg, at I skal være standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger, så Kristus, Herren, Gud den Almægtige, kan besegle jer som sine, så I vil blive bragt til himlen, så I kan få evigtvarende frelse og evigt liv ved visdommen og kraften og retfærdigheden og barmhjertigheden i ham, der har skabt alt i himlen og på jorden, og som er Gud over alting.«

Jeg tror, at dersom jeg fortsat lever mit liv i hengivenhed for Herren, vil jeg blive velsignet for evigt. På den måde ved jeg, at jeg er blevet helbredt gennem Jesu Kristi forsoning, for selvom mit legeme ikke er 100 procent helbredt rent fysisk, så har mit hjerte aldrig været mere helt eller rede til at tjene Mesterens sag. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

HVILKE MULIGHEDER ER DER, HVIS JEG VENDER TIDLIGT HJEM PÅ GRUND AF HELBREDSPROBLEMER?

Tal med jeres biskop eller grenspræsident om mere information om kirketjenestemissionsprogrammet for unge, hvis I har fysiske, følelsesmæssige eller mentale udfordringer.

»Kirketjenestemissioner kan være en stor velsignelse, da den tillader enkeltpersoner at bo hjemme og modtage passende lægehjælp, mens vedkommende udvikles og modnes i Herrens tjeneste.«

Donald B. Doty, læge, formand for sundhedstjenesten i Missionsafdelingen, »Missionary Health Preparation«, *Ensign*, mar. 2007, s. 67.

Et liv som vidne i

Tyskland

Justina McCandless

Den lille tyske by, Stadthagen, ligger ikke mere end 30 minutter med tog fra storbyen Hannover og er smukt beliggende mellem blomstrende vårmarker. Det er her, 19-årige Esther Graf er vokset op. Det er et sted, hvor alt er inden for rækkevidde til fods eller på cykel, hvor bagerier og isbutikker pryder gaderne, og hvor der er ugentlige markeder på byens torv.

Stadthagen er også hjemsted for et blomstrende sidste dages hellige samfund.

Selvom byen er lille, har Stadthagen en stor menighed – hvilket er unormalt i Tyskland, hvor der er mindre end fem medlemmer for hver 10.000 tysker. Men for Esther har det været det perfekte sted at lære at efterleve principperne i Jesu Kristi evangelium, og hvordan man bruger de principper til at tjene og velsigne andre.

Da Esther var 14, fik hun sin patriarkalske velsignelse, som afstedkom en vigtig indsigt. »Det blev klart for mig, hvor vigtig jeg egentlig er for vor himmelske Fader,« fortæller hun. »Jeg lærte, hvor vigtige vi alle er for ham.«

Hun bruger den viden og anvender den i sit forhold til andre.

For eksempel i sin kaldelse i stavens unge voksnes råd, hvor hun er ansvarlig for at sørge for, at alle føler sig inkluderet. »Jeg lærer ikke at være kritisk over for andre, men at lære dem at kende i stedet for.«

Det husker hun også, når hun er i skole. »Jeg bliver tit spurgt om min tro, men det finder jeg på ingen måde ubehageligt,« fortæller hun. »På en eller anden måde gør det mig altid glad, for så minder det mig om, hvor meget den hjælper mig og giver i mit liv. Gennem evangeliet ved jeg bare så meget.«

Der vil altid være folk, som gør nar af vores tro og ikke forstår den,« siger

Når man står ved sin overbevisning er det lettere at fortælle om dem.

hun, »men det er ikke så slemt, når vi står ved det, vi tror på.«

Esthers kærlighed og tillid til Gud er det, der hjælper hende mest til at efterleve og fortælle om evangeliet.

»Stol på Gud, før du bekymrer dig,« siger hun. »Når jeg gør det og har tro, er alt andet enkelt. Når vi sætter vores lid til Gud, kan vi gå fremad i livet med tro på og fortrøstning for fremtiden. Når vi gør det, kan vi leve som vidner om Gud.« ■

Forfatteren bor i Tyskland.

FOTO BRUGT MED TILLÆDELSE AF ESTHER GRAF

MERE OM ESTHER

Hvad kan tyskerne godt lide at spise?

Tyskerne kan lide kartoffel- eller nudelretter. Min yndlingsspise er kartofler med grøntsager og sauce. Jeg er især vild med ærter og rosenkål.

Hvad laver du, når du skal have det sjovt?

Så lytter jeg til musik, synger og spiller klaver eller guitar. Jeg kan også lide at bage. Jeg er ved at lære at lave flotte kager.

Hvordan er det at date nogen i Tyskland?

Vi går ikke ud på dates. Det ville være mærkeligt, hvis en fyr spurgte, om man ville på date med ham. Her lærer man folk at kende i grupper, og hvis man kan lide én, så taler man sammen i telefonen eller online. Så mødes man nu og da, og enten indleder man et forhold eller også gør man ikke.

KIRKEN I TYSKLAND

- 39.401 sidste dages hellige
- 15 stave
- 85 grene
- 89 menighe-
- der
- 3 missioner
- 2 templer

STATISTIK

- 80.995.685 indbyggere (estimat fra juli 2014)
- 6.200 museer
- Flere end 400 zoologiske haver, det er mere end noget andet land i verden

FAKTA OM TYSKLAND

Hovedstad: Berlin

Sprog: Tysk (Deutsch)

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**
Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

SÅDAN FINDER I DEN SANDE MENING MED JULEN

Når vi forbereder os til julen ved at reflektere over dens sande betydning, forbereder vi os på at opleve Kristus og hans budskab. Jeg vil gerne foreslå tre ting, som vi kunne studere, grunde over og anvende i denne forberedelsestid.

For det første kan vi fryde os over vor Frelasers fødsel. Vi fejrer Guds Søns, Skaberens, vor Messias' fødsel. Vi fryder os over, at kongernes konge kom til jorden, at han blev født i en stald og levede et fuldkomment liv. Da Jesus blev født, var himmelens glæde så stor, at den ikke kunne holdes tilbage (se Luk 2:8-14).

For det andet kan vi grunde over hans indflydelse i vores daglige liv. Julen er en tid til at mindes Guds Søn og forny vores beslutning om at påtage os hans navn. Det er en tid til at revurdere vores liv og granske vore tanker, følelser og handlinger. Lad dette være en tid til at mindes, være taknemlig og til at tilgive. Lad det være en tid til at grunde over Jesu Kristi forsoning og dens betydning for os hver især. Lad det især være en tid til at forny og igen forpligte os til at efterleve Guds ord og adlyde hans befalinger. Ved at gøre det ærer vi ham langt mere, end vi nogensinde ville kunne med lys, gaver og sammenkomster.

For det tredje kan vi se standhaftigt hen til hans komme. Mens juletiden typisk er en tid, hvor man ser tilbage og fejrer Herrens fødsel, forekommer det mig, at det også bør være en tid, hvor vi ser på fremtiden. Lad os se fremad. Lad os forberede os på den signede dag, hvor han kommer igen. Lad os være vise som dem, der tidligere ventede på hans komme.

Jeg beder til, at vi i denne tid og altid vil se renheden i beretningen om Frelserens fødsel og være oprigtigt taknemlige for hans liv, lærdomme og frelsende offer for os. Må denne taknemlighed få os til at forny vores beslutning om at følge ham. Må den også drage os nærmere på vores familie, vores kirke og vore medmennesker. Og må vi se standhaftigt hen til den signede dag, hvor den opstandne Kristus vil vandre på jorden igen som vor Herre, vor Konge og vor velsignede Frelser. ■

Fra Det Første Præsidentskabs julebudskab i 2010.

HVORDAN HAR I ANVENDT DETTE?

Til jul for adskillige år siden bad min bedstemor alle sine børn og børnebørn om at tjene andre på vegne af hende. Min søster strikkede en babyhue og hjalp til på et dyreinternat, og min bror satte julelys op i en enkes vindue. Jeg fandt nogle slægtsnavne og tog dem med til templet. Vi skrev alle breve til bedstemor, hvor vi beskrev vore oplevelser - tårerne glimtede i hendes øjne, da hun læste dem julemorgen. Jeg var taknemlig for min bedstemors eksempel og indså, at da jeg havde tjent andre i kærlighed (se Gal 5:13), havde jeg opnået større næstekærlighed og følt mig tættere på min familie - både de levende og døde.

Amanda S., Utah, USA

EN GAVE FRA GENBRUGSBUTIKKEN, DER ÆNDREDE LIVET

Keanu Williams

Et år havde vi ikke mange penge til jul, så jeg bad om hjælp til at kunne købe en gave til min stedfar, Adrian, som min søster og jeg kalder Weegee. Min søster og jeg havde tilsammen kun to dollars til gaver.

Da min mor sagde, at vi skulle hen til en genbrugsbutik i nærheden for at købe julegaver, løb jeg op på mit værelse og bad om hjælp: »Vil du ikke hjælpe os til at finde en gave til to dollars?«

I butikken kiggede Elaina og jeg på nogle bøger og fandt en tre-i-ener, som så helt ny ud. Vi var så begejstrede, da vi fandt den. Jeg holdt godt fast i den, mens vi løb hen ad gangen til min mor. Vi hoppede op og ned, mens vi i munden på hinanden sagde: »Vi har fundet en gave til Weegee!« Min mor spurgte, hvad den kostede ved kassen. »To dollars,« svarede damen. Min bøn var blevet besvaret.

På det tidspunkt var vores stedfar ikke medlem. Han brød sig ikke om mormoner, han troede ikke på »mormonbogen«, og han kunne ikke lide, når medlemmerne kom for at tage os med til aktiviteter i Unge Mænd

og Unge Piger. Han jagede endog ældsterne på porten. Men menighedens medlemmer og missionærer opgav ham ikke.

Juledag gemte vi hans gave til sidst. Elaina og jeg sagde: »Dette er den største gave, som nogen nogensinde kan give dig! Den vil gøre dig lykkelig.« Weegee prøvede et par gange at gætte, hvad det var, og vi grinede af hans gæt. Vi sagde: »Det er en fantastisk gave! Den vil ændre dit liv. Den ændrede vores.«

Vores mor var bekymret for, at han ville blive vred over vores gave, men Elaina og jeg vidste, at det var det rigtige at gøre.

Da han åbnede den, takkede han os for gaven og sagde, at han ville læse den.

Eftersom vi elsker Weegee, ville vi gerne have, at han lærte om Jesus Kristus og forsoningens gave. Vi ønskede, at han skulle tro, som vi gør, bede og omvende sig og få evangeliet i sit liv.

Han læste og bad om Mormons Bog og med hjælp fra ældsterne og menighedens medlemmer blev han døbt og er nu medlem af Kirken. Vi var så glade for at blive besejlet i templet, og vi ved, at vi altid vil være sammen som familie for evigt. ■

Forfatteren bor i Arizona i USA.

Jeg havde ikke mange penge at købe en gave for til min stedfar, så jeg bad en bøn, inden vi tog ud for at handle.

SØNDAGSLEKTIONER

Denne måneds emne:
**Opbyg Guds rige
i de sidste dage**

Den NYE FYR

*Jeg var den eneste aktive præst i min nye menighed.
Hvordan skulle jeg få de andre præster til at komme i kirke?*

Matthew D. Flitton

Kirkens Tidsskrifter

Da min familie flyttede, et par måneder efter jeg var fyldt 18, skulle jeg forholde mig til en ny menighed og en udfordring. I løbet af to uger efter vi var flyttet dertil, blev næsten alle præsterne ordineret til ældster. Jeg blev også kaldet til at være førsteassistent i præsternes kворum.

Da jeg fik kaldelsen, forklarede biskoppen mig, at der var masser af præster på listen, men man så ikke noget til nogen af dem. Der lå et stort arbejde i at opmuntre folk til at komme.

»Du skal bare invitere dem,« sagde han.

Kun en præst kom i kirken, en fyr, der hed Ryan, som viste sig nogle gange hver måned. Jeg besluttede mig for at banke på dørene hos de mindre aktive medlemmer af kворummet og invitere dem med til vore aktiviteter. Jeg var nervøs og bange for, at de blev vrede over, at jeg inviterede dem med i kirke. Jeg regnede med, at de ikke kom, fordi de ikke

syntes om at komme i kirke. Men jeg regnede også med, at det var en god øvelse for mig som kommende missionær at prøve at invitere dem, så jeg fattede mod og begyndte at ringe til de andre præster eller tage forbi dem. Jeg inviterede dem med til foredrag, aktiviteter og i kirke.

Det, der overraskede mig, var, at nogle af dem faktisk svarede og kom. Så vi blev efterhånden en gruppe på fire præster, som begyndte at komme regelmæssigt. Det var ikke, fordi de ikke kunne lide at komme i kirke, de havde bare ventet på en invitation. De var akkurat lige så nervøse for en ny situation – at komme i kirke – som jeg havde været.

Vi havde større succes med nogle aktiviteter end med andre. Alle tropede op til volleyball, men jeg kæmpede for at få folk til at deltage i andre aktiviteter.

Ungdomskonferencen det år var en særlig fornøjelse, da jeg så nogle af disse unge mænd gå frem og bære deres vidnesbyrd.

Jeg følte, at jeg havde gjort en forskel i deres liv.

En forskel, jeg bemærkede, var, at Ryan kom i kirke hver uge, og vi var blevet gode venner.

Ryan og jeg fik begge Det Melkisedekske Præstedømme, omkring seks måneder efter jeg flyttede dertil. Jeg havde valgt at vente med at søge ind på college til efter min mission, så jeg kunne arbejde og spare penge op til den. Ryan var allerede godt i gang med det, han ville, så han ville heller ikke på college. Efter arbejde var vi ofte sammen.

ILLUSTRATIONER: GREG NEWBOLD

Engang sad vi oppe det meste af natten for at læse Almas Bog, da Ryan læste Mormons Bog for første gang. Det var lidt udmattende, men åndeligt berigende. Det var også en fornøjelse at se de ændringer, Ryan foretog i sit liv. Han aflagde gamle vaner og til lagde sig nogle bedre og skiftede ud blandt vennerne, så han var sammen med mennesker, der delte de samme standarder.

Jeg havde set frem til min mission, siden jeg var begyndt at komme i kirke nogle få år forinden. Ryan var ikke sikker på, at han ville af sted. Når vi var sammen, talte vi ofte om min mission, og at jeg glædede mig til at tjene. I takt med at jeg opmuntrede ham og svarede på spørgsmål

om evangeliet, fik jeg en større tro på mine evner til at tjene som missionær. Ryan var gammel nok til at tage af sted, men han kæmpede med beslutningen.

»Jeg var ikke sikker på, at mit vidnesbyrd var stærkt nok, selvom jeg havde det godt med Kirken på det tidspunkt,« sagde han. »Jeg ville gerne af sted, men det var virkelig svært at forlade min familie.«

Så kom dagen, hvor jeg skulle udfylde mine missionspapirer. Da jeg fortalte Ryan det, overraskede han mig ved at fortælle, at han også havde besluttet sig for at tjene. Vi fik vores missionskaldelse samme aften. Ryan

tog af sted for at tjene i Canada, en måned inden jeg begyndte på min mission i Frankrig.

Da jeg kom hjem to år senere, kontaktede jeg alle de præster, jeg havde arbejdet med. Desværre var nogle af dem holdt op med at komme i kirke kort tid efter, jeg var taget af sted, men jeg blev glad for at se Ryan igen. Han havde tjent værdigt som missionær, og ligesom med Alma og Mosijas sønner frydede det mig, at vi stadig var »brødre i Herren« (se Alma 17:2). ■

**Det var ikke, fordi
de ikke kunne lide
at komme i kirke, de
havde bare ventet
på en invitation.**

DE KENDTE JOSEPH

Hvem var genoprettelsens profet, Joseph Smith, som menneske? Vi kan lære mere om ham ved at læse, hvad de, der mødte ham, og de, der kendte ham godt, har at sige om ham.

IKKE-MORMONER, SOM MØDTE JOSEPH

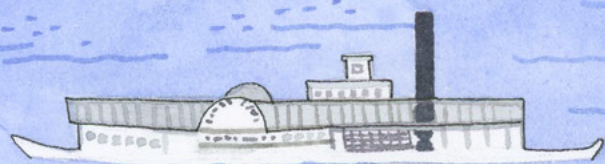
Mange ikke-mormoner, som mødte Joseph, blev imponeret. Et eksempel på det er Josiah Quincy, der havde studeret på Harvard, og var kommende borgmester i Boston, som besøgte Joseph Smith i Nauvoo. Han sagde, at Joseph var et »fænomen, som måtte forklares«, en mand, der var født til at lede med en »bydende udstråling ... som det virkede naturligt at adlyde«. Han sagde, at fremtidens lærebøger måske ville omtale Joseph Smith som en, der havde haft »stor indvirkning på sine landsmænds skæbne«. ¹

NYOMVENDTE, DER MØDTE HAM

Konvertitter, der mødte Joseph Smith for første gang, udtrykte også beundring. Fem dage efter William Clayton var ankommet til Nauvoo fra England, skrev han hjem: »I går aftes var mange af os i selskab med broder Joseph, vores hjerte frydede sig ved at høre ham tale om rigets anliggender, han er en kærlig mand og som familie for mange af os. Vi elsker ham højt, og det ville I også gøre.« ²

Mary Alice Cannon Lambert, der var 14 år, da hun kom til Nauvoo, sagde: »Flere af de ledende brødre [var] til stede for at møde den gruppe hellige, der kom med båden. Blandt disse brødre var profeten Joseph Smith. Jeg vidste, hvem han var, i samme øjeblik jeg så ham, og i det øjeblik fik jeg et vidnesbyrd om, at han var en Guds profet.« ³

Du kan læse mere om Joseph Smith i kapitel 43 og 47 i Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith. Udtalelserne der kan give et yderligere indblik i, hvem profeten Joseph var.

FOLK, DER KENDTE HAM GODT

John M. Bernhisel, et tidligt medlem af Kirken, var læge. Han var logerende i familien Smiths hjem i adskillige måneder. Han sagde, at Joseph Smith havde en »mental styrke,« masser af energi, »et indgående kendskab til den menneskelige natur,« »sund dømmekraft,« »stort overblik« og en »kærlighed for retfærdighed.« »Han er venlig og imødekommende, gavmild og godgørende, social og munter og i besiddelse af et dybsindigt og tænksomt sind. Han er ærlig, oprigtig, frygtløs og selvstændig, og så fri for hykleri som noget menneske kunne være.«⁴

Howard Coray, en af Josephs sekretærer, var imponeret af profetens evne til at mødes med alle typer mennesker – læger, advokater, præster og andre – som kom og »stillede svære spørgsmål«. Han skrev, at Joseph »var altid forberedt til enhver lejlighed ... Jeg blev virkelig behageligt overrasket over at se, hvor naturligt det faldt ham selv at være i selskab med de mest videnskabelige, og hvor redeligt og prompte han kunne besvare deres spørgsmål.«⁵

Daniel D. McArthur, som senere stod i spidsen for et håndkærrekompani til Saltsødalen, sagde: »Det er mit vidnesbyrd, at han var en sand profet for den levende Gud, og jo mere jeg hørte ham tale og så hans gerninger, des mere overbevist blev jeg om, at han i sandhed havde set Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus.«⁶

PROFETER, DER KENDTE HAM GODT

John Taylor, som blev Kirkens tredje præsident, sagde: »Hvis man fandt på at spørge Joseph om, hvordan Adam så ud, fortalte han det straks; han viste, hvor høj han var, hvordan hans fremtræden og alt omkring ham var. Man kunne have spurgt ham om, hvilken slags mænd Peter, Jakob og Johannes var, og han ville have fortalt det. Hvorfor? Fordi han havde set dem.«⁷

Profetens nevø, Joseph F. Smith, blev Kirkens sjette præsident. Han skrev, at Joseph Smith »var fuld af alle menneskets mest ædle og rene egenskaber, som ofte kom til udtryk i uskyldige forlystelser – som at spille bold, bryde med sine brødre ... og more sig ... han var fuld af glæde, han var fuld af munterhed, han var fuld af kærlighed og af enhver anden ophøjet egenskab, der gør mennesker ædle og gode, og samtidig var han så ligefrem og uskyldig ... og han havde også kraft til ved Guds nåde til at forstå den Almægtiges hensigter. Sådan var profeten Joseph Smiths karakter.«⁸ ■

NOTER

1. Josiah Quincy, »Joseph Smith at Nauvoo«, *Figures of the Past from the Leaves of Old Journals*, 3. udg., 1883, s. 376-400; se også Richard L. Bushman, »The Character of Joseph Smith«, *BYU Studies*, bd. 42, nr. 2, 2003, s. 29-30.
2. Bushman, »The Character of Joseph Smith«, s. 33.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 491.
4. Se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 493-494.
5. Bushman, »The Character of Joseph Smith«, s. 29.
6. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 491.
7. Se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 103.
8. Se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 494.

Hvordan vil det velsigne mig at betale tiende og offerydelser?

Hvad opnår jeg ved at gå i kirke?

Hvordan kan den tiende og de offerydelser, jeg betaler, bidrage til at opbygge Guds rige?

Hvordan viser min deltagelse i Kirken min hengivenhed for Herren?

Hvilke velsignelser får jeg ud af et tempelægteskab?

Hvad får jeg ud af at være ærlig?

Hvordan ville et tempelægteskab give mig mulighed for at tjene min ægtefælle og mine børn?

Hvordan velsignes andre ved, at jeg er ærlig?

Hvilken anerkendelse giver det mig at tjene i denne kaldelse?

Hvordan hjælper det mig at tage på mission?

Hvordan gør mine kaldelser det muligt for mig at styrke andre?

Hvordan ville jeg kunne tjene andre på en mission?

GIVER eller TAGER DU?

Er du nogen sinde stoppet op for at tænke over, *hvorfor* du tjener andre og holder budene? Denne måned egner sig godt til at gøre det, samtidig med at du læser om opbyggelsen af Guds rige til lektionerne i Kirken. Du kan spørge dig selv om det, du *får* ud

af det, motiverer dig mere, end det du kan *give*?

Spørgsmålene ovenfor kan hjælpe dig til at se, om du vender indad (og tænker på dig selv) eller udad (tænker på andre).

Det er i orden at tænke på de velsignelser, du modtager, men hvis du

opdager, at du har en tendens til at se indad frem for udad, så prøv at se op. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Husk, at dette værk ikke blot er jeres og mit. Vi kan se op og række ud efter guddommelig hjælp« (»Gør din pligt – hold tappert ud«, *Liahona*, nov. 2005, s. 58). ■

BRUG DET ELLER MIST DET

Lug ud i undskyldningerne, og dyrk dine talenter.
Du kan spille en rolle for at gøre denne verden til et bedre sted.

»Jeg føler mig utilstrækkelig som klassepræsident i Unge Piger. Hvordan kan jeg blive en bedre leder?«

Hvis du føler dig utilstrækkelig, når du modtager en kaldelse, er du ikke alene. Jeremias, Enok og Joseph Smith var alle unge, og de følte sig utilstrækkelige, da de modtog deres profetiske kald, men Herren brugte dem alligevel til at fremme sit rige. Akkurat som Herren brugte profeterne fordum til at opnå store ting, kan han også bruge dig, når du beder til og stoler på ham.

Måske er noget af det bedste, du kan gøre for dem i din klasse at være deres ven. Lær deres navne at kende. Du kan bede for dem dagligt og måske faste for dem, hvis de kæmper med noget. Overvej at spørge dem om, hvad de laver, når de ikke er i kirke og hils på dem, når du møder dem og sæt dig hos dem i Kirken eller i skolen. Hold øje med om nogle af dem trænger til lidt ekstra kærlighed og støtte.

Vær ikke bange for at bede om hjælp. Vor himmelske Fader vil ikke lade dig i stikken – han har givet dig rådgivere og voksne vejledere. De vil hjælpe jer og det vil han også.

Som præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde: »Gå på knæ og bed om Herrens velsignelser. Rejs jer op og gør det, som I bliver bedt om. Overlad så sagen i Herrens hænder. I vil opdage, at I har opnået noget helt uvurderligt« (se »Til Kirkens kvinder«, *Liahona*, november 2003, s. 114).

Vær en ven

Som klassepræsident følte jeg mig også utilstrækkelig. Men det er vigtigt at prøve at få de unge piger til at føle sig elskede og som en del af fællesskabet. Vær en støttende ven og lyt til dine rådgivere, når der skal træffes beslutninger. Vær et godt eksempel og bestræb dig på at efterleve Unge Pigers værdinormer, men forlang ikke af dig selv, at du skal være fuldkommen. Alt vor himmelske Fader forventer af dig er, at du prøver. Hvis du påkalder ham, vil han give dig den styrke og vejledning, du har brug for.

Rebecca N. er 16 år og fra New Hampshire i USA

Tjen villigt

Jeg havde det på samme måde, da jeg var klassepræsident for rosenpigerne. Jeg kan stadig huske den følelse, jeg havde, da jeg gik ind på biskoppens kontor for at blive interviewet. Jeg kunne have sagt nej, men jeg vidste, at det ikke var en opgave fra min biskop – det var en kaldelse fra Gud. Vor himmelske Fader vil hjælpe os i vore kaldelser, hvis vi villigt adlyder ham og er ydmyge.

Nicole P. er 16 år og fra Filippinerne

Elsk dem, du tjener

For at blive en bedre leder må du vitterlig elske dem, du tjener. Det er derfor nødvendigt at tilgive og give slip på ethvert nag. Man kan bede om

at se deres værd i Guds øjne. Bed om at føle den kærlighed, han nærer for dig og de andre klassemedlemmer. Jeg ved af erfaring, at Personlig Fremgang kan hjælpe dig til at udvikle de egenskaber og værdier, der er nødvendige for at højne din kaldelse. Gud vil give dig den kraft, du behøver, hvis du beder om det.

Mary B. er 16 år og fra Washington i USA

Begynd hvor du er

Du kan blive en bedre leder ved at udvise de kvaliteter, du ønsker at have. Bed om at have

Ånden med dig, når du træffer beslutninger. Bed om at lægge mærke til de unge pigers behov. Der er meget, du kan gøre for at blive en bedre leder, men det er min erfaring, at det første skridt er at tro på, at du kan.

Savanna P. er 15 år og fra Texas i USA

Kom i templet

Da jeg lige var blevet kaldet til diakonernes kvorumspræsident, vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle forbedre min åndelighed. Jeg begyndte at lave slægtshistorie, almindeligvis hver søndag. Jeg er begyndt at tage til templet hver lørdag morgen. Mit mål var at tage mandlige navne med til dåb og bekræftelser så ofte, som jeg kunne. Efter jeg begyndte at tage i templet hver uge, følte jeg mig lidt mere åndelig, og således var jeg i stand til bedre at hjælpe mit kvorum.

Josh B. er 13 år og fra Utah i USA

Følg inspirationen

Dersom Herren har givet dig en kaldelse, er det, fordi der er noget for dig at gøre. Vi må spørge Gud, som der står i Jakob 1:5. Gennem Helligåndens kraft kan det blive os fortalt, hvad vi skal gøre (se 2 Ne 32:5). Med hans hjælp kan vi »kende sandheden af alt« (Moro 10:5). Dernæst er vi nødt til at følge den inspiration, vi modtager. Det er min dybe overbevisning, at eftersom det er Herren, der vejleder os, kan vi alle højne vore kaldelser.

Lucy D. er 17 år og fra Frankrig

Planlæg opløftende aktiviteter

Hold regelmæssige møder med dit præsidentskab og planlæg opløftende aktiviteter, som imødekommer pigernes behov og interesser. Er der en ung pige i din klasse, der ikke kommer, så lad hende vide, at du savnede hende. Et skriftsted, der har hjulpet mig, er Mosija 18:9.

Karen P. er 16 år og fra Mexico

HERREN VÆLGER JER

»I er kaldet af Gud. Herren kender jer. Han ved, hvem han ønsker, der skal tjene i hver enkelt stilling i hans kirke. Han valgte jer ... De, der blev inspireret til at anbefale jer til denne kaldelse, gjorde det ikke, fordi de kunne lide jer, eller fordi de havde brug for nogen til at udføre en bestemt opgave. De bad og følte et svar i form af, at I var den, der skulle kaldes ...

I er kaldet til at repræsentere Frelseren. Jeres vidnende stemme bliver som hans stemme, jeres hænder, der opløfter, bliver som hans hænder.«

Se præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Lev op til din kaldelse«, *Liahona*, nov. 2002, s. 76.

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Jeg vil gerne invitere mine fætre og kusiner med i kirke, men jeg er bange for, at deres forældre vil blive vrede. Hvordan kan jeg fortælle mine fætre og kusiner om mit vidnesbyrd?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 15. januar 2016 på liahona.lds.org eller via e-mail til liahona@ldschurch.org.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges jeres e-mail eller brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) jeres skriftlige tilladelse, og, hvis I er under 18 år, jeres forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges) til at udgive jeres svar og billede.

Svarene kan blive redigeret med hensyn til længde og tydelighed.

**Ældste Jörg
Klebingat**
De Halvfjerds

Ting jeg lærte som

UNG NYOMVENDT

Som ny i Kirken så jeg mange fine eksempler på opofrelse fra de andre unge i min menighed. Dengang og lige siden har jeg lært mange store ting.

Jeg blev medlem af Kirken, da jeg var 17 år gammel. Jeg var blevet introduceret for Kirken gennem nogle amerikanere fra en militærbase i min hjemby i Tyskland. Der var ikke nogen tysktalende menighed i mit område, så jeg gik i kirke med amerikanerne fra militærbasen i en lille kirke, som mange trosretninger delte.

En søndag forholdsvis kort tid efter jeg var blevet døbt, rejste biskoppen sig op efter møderne og sagde: »Vil alle

forældre med seminarelever være venlige at blive?« Han bad også mig om at blive.

Da de pågældende familier, biskoppen og jeg var de eneste i kirkesalen, forklarede biskoppen, at jeg var berettiget til at deltage i deres seminarklasse det næste skoleår. Men jeg gik i den lokale tyske skole, som begyndte mere end en time før den amerikanske skole, hvor alle de unge fra militærbasen gik. For at jeg skulle have tid nok til at ræse ned ad bakken og nå i skole til tiden, ville de være nødt til at rykke deres seminarklasse til kl. 6 om morgenen – mere end en time tidligere, end de ellers havde mødt.

Biskoppen bad derpå allesammen om ved deres stemme at tilkendegive, om de var villige til at yde dette offer, så jeg kunne deltage i seminarklassen. Alle forældre og elever rakte straks deres hænder i vejret og sagde ja.

Biskoppen bad allesammen om ved deres stemme at tilkendegive, om de var villige til at holde seminar en time tidligere. De sagde allesammen ja.

Det var et meget bevægende øjeblik for mig. Det lærte mig noget om offervillighed. Disse

unge elever var villige til ofre deres personlige komfort – ikke blot en enkel dag eller en uge, men i et helt skoleår – for en nyomvendt, som ellers ikke kunne deltage i seminar.

Jeg er stadig taknemlig for deres offer, da jeg indser, hvor vigtigt det ene år i seminar (hvor vi studerede Lære og Pagter) var for min første tid i Kirken. Uden seminar ville jeg ikke have megen kontakt med Kirken bortset fra om søndagen. Den daglige seminarklasse var en god forberedelse til en mission. Den lærte mig en masse om disciplin, og den velsignede mig naturligvis uendeligt i min viden om evangeliet og skrifterne. Spørg mig om alle mesterskriftstederne fra Lære og Pagter fra dengang, og jeg kan stadig huske dem. Disse oplevelser hjalp mig tættere på vor himmelske Fader og hjalp mig også i den udfordring det var at være det eneste tysktalende medlem af Kirken i min by.

Fællesskab med Gud

Da jeg var færdig med skolen, og inden jeg tog på mission, aftjente jeg min værnepligt. Mens jeg var i militæret, tillagde jeg mig en vane, som jeg stadig har. Bed altid.

Miljøet i militæret var selvfølgelig ikke altid særligt åndeligt – hverken skabene, billederne, snakken eller de film folk så om aftenen. Men jeg vidste, at jeg ville på mission. Jeg ville være stærk. Jeg ønskede ikke

at falde. Jeg ville ikke give efter for gruppepres. Så jeg tillagde mig en vane med altid at have en bøn i mit hjerte.

Når jeg gik fra bygning til bygning, op og ned af bakkerne i skoven, gemte mig i skyttehuller, spillede krigsspil – hvorend jeg var, havde jeg en samtale kørende med vor himmelske Fader i bøn, når jeg kunne, og jeg brugte minutter, ja sommetider timer med at tale med vor himmelske Fader for at være ham nær og forblive stærk. For det meste sagde jeg blot tak.

Den vane har jeg stadig. Når jeg kører nogen steder eller sidder i en bus eller går et sted, er det blevet naturligt for mig altid at have en bøn i hjertet eller altid bede, som skrifterne siger (se fx 2 Ne 32:9). Det er en god vane at anlægge sig i en tidlig alder.

Vi ved, at vi skal bede vore bønner, men det er ikke, at man bare knæler ned et kort øjeblik om morgenen og om aftenen som en tjeneste mod vor himmelske Fader. Bønner bør resultere i et oprigtigt, dybt og fortsat fællesskab med Faderen, som over tid vil hjælpe jer til at komme ham nærmere. Udvikling af denne vane med at bede kan hjælpe jer i mødet med alle de fristelser, verden rummer (se 3 Ne 18:15, 18). Så når I skal fra et sted til et andet, eller når som helst I har et ledigt øjeblik, så overvej at bruge mindre tid på at lytte til musik eller sms'e og lidt mere tid på at bede i hjertet.

Anvend Jesu Kristi forsoning på alle tider

Når I fortsætter med at bede og lære evangeliet at kende, vil I opdage, at Jesu Kristi forsoning står til rådighed for jer alle døgnets timer for at hjælpe jer med at få »forladelse for jeres synder« (se Mosi 4:11-12). I kan henvende jer til vor himmelske Fader for at få adgang til denne kraft og blive gjort rene på alle tider, ikke blot om søndagen og ikke kun, når I tager til biskoppen for at bekende noget alvorligt.

Det er Herrens hensigt, at I skal trække på Jesu Kristi forsoning dagligt, så I kan blive rene og værdige, føle

Ånden og blive vejledt altid i stedet for, at det går op og ned. Ved at trække på forsoningen hver dag, kan I få den velsignelse, uanset hvilke fejltrin I tidligere måtte have begået. Mange unge har en opfattelse af, at omvendelse blot består i at gå til biskoppen og fortælle ham om alvorlige synder. Men omvendelse er så meget mere. Det betyder, at man gør en ydmyg, vedholdende, bønsum og daglig indsats for (1) at studere skrifterne, særligt dem, der lærer os om Kristi forsoning, og dernæst (2) at lære, hvordan man anvender dem i sit liv hver eneste dag og hvert eneste øjeblik. Det er det, der er hensigten med den. Fortæl hver dag vor himmelske Fader, at det er det, I ønsker – at blive bedre i dag end I var i går.

Lad ikke modstanderen skabe afstand mellem jer og vor himmelske Fader ved at få jer til at føle, at

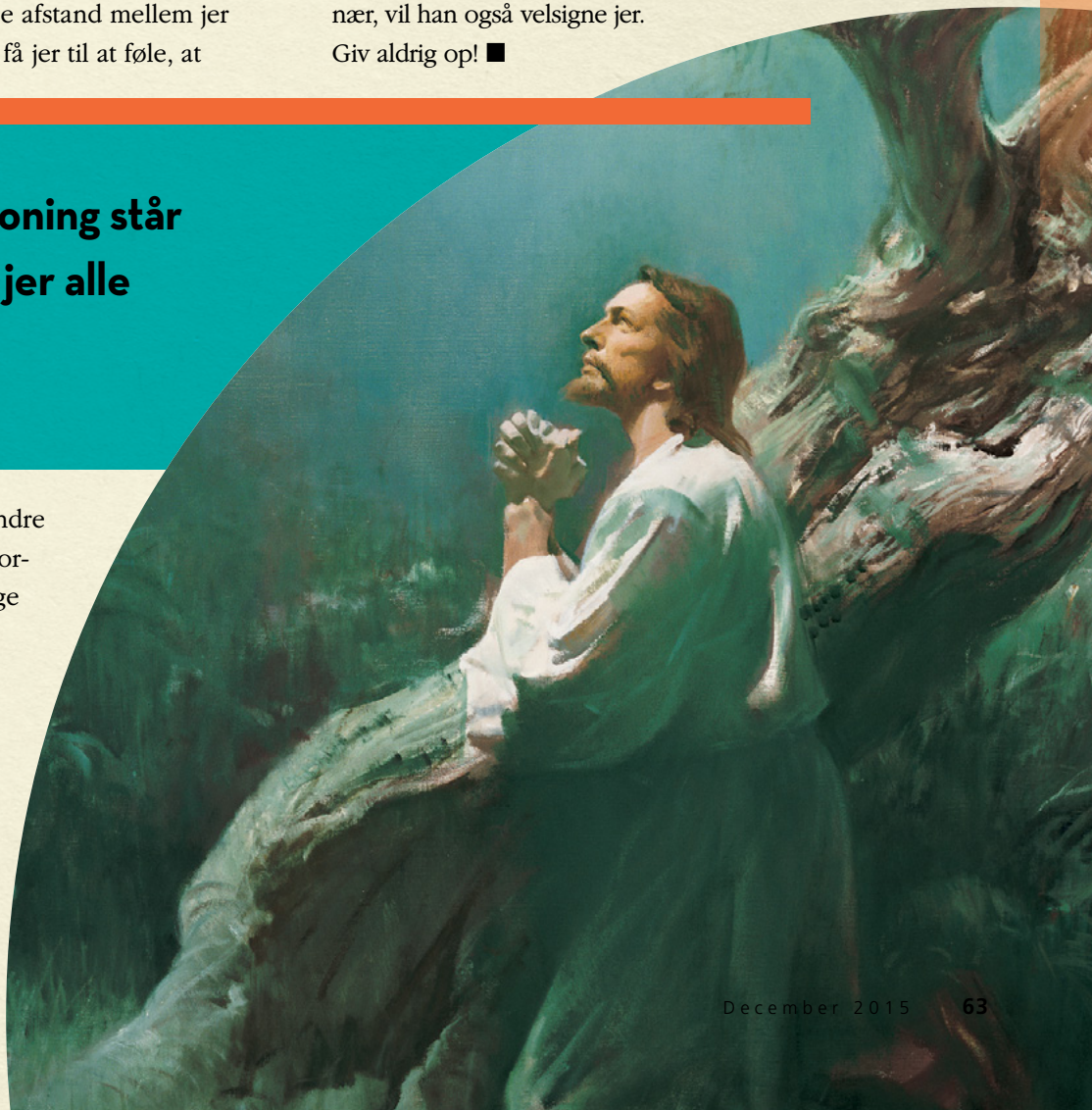
hver dag, *på alle tider*. Som apostlen Paulus sagde: »Ransag jer selv« (2 Kor 13:5). Når I engang har lært om forsoningen, og hvordan I trækker på den, vil I opdage, at I kan mærke Herrens kærlighed trods jeres ufuldkommenheder.

Forstå hvem I er, og forstå hvem Kristus er, og hvad han gjorde for jer. Læg så disse to ting sammen, så I altid kan være rene og have tillid til jer selv og vor himmelske Fader og Frelseren. Så vil I desuden få en god selvværdsfølelse og selvtillid.

De ting, jeg lærte som ung nyomvendt, har i stor grad velsignet mig livet igennem. Når I yder ofre, studerer og bestræber jer på at komme vor himmelske Fader nær, vil han også velsigne jer. Giv aldrig op! ■

Jesu Kristi forsoning står til rådighed for jer alle døgnets timer

I ikke er gode nok, at alle de andre er bedre – som om Frelserens forsoning og kærlighed hænger lige foran næsen på jer, men I er ude af stand til at nå den. Det er ikke nemlig ikke sandt. Vor himmelske Fader elsker jer, som I er i dag, men I er selvfølgelig *altid* nødt til at forbedre jer og stræbe efter at holde buddene og anvende forsoningen

Personlig fremgang på MIT SLÆGTSTRÆ

Min bror og jeg er de eneste medlemmer af Kirken i min slægt, det var i hvert fald det, jeg troede, indtil jeg begyndte at lave slægtshistorie.

Raisa Marcondes

Jeg havde altid udskudt at lave min genealogi. Men mit ønske om at tjene på mission førte til, at jeg satte mig mål som forberedelse til at blive en bedre missionær. Med hjælp fra en inspireret biskop besluttede jeg mig for at arbejde med Personlig fremgang. For at fuldføre visse mål og projekter inden for gode gerninger var jeg nødt til at involvere mig i genealogi. Så jeg gik i gang.

Jeg vidste, at Ånden vejledte mig, for en søndag aften efter jeg kun havde arbejdet tre timer, skete der noget forbløffende.

Så snart jeg begyndte, kom jeg i tanke om, at min tipoldefar havde været guvernør i delstaten Amazonas i Brasilien. Så jeg tastede hans navn ind i et online-søgeprogram, og til min overraskelse fandt jeg en wikipedia-side om både min tipoldefar og min tipoldemor! Jeg genkendte med det samme visse talenter og gaver, jeg også har, og følelserne vældede op i mig. Men der var stadig meget at opdage.

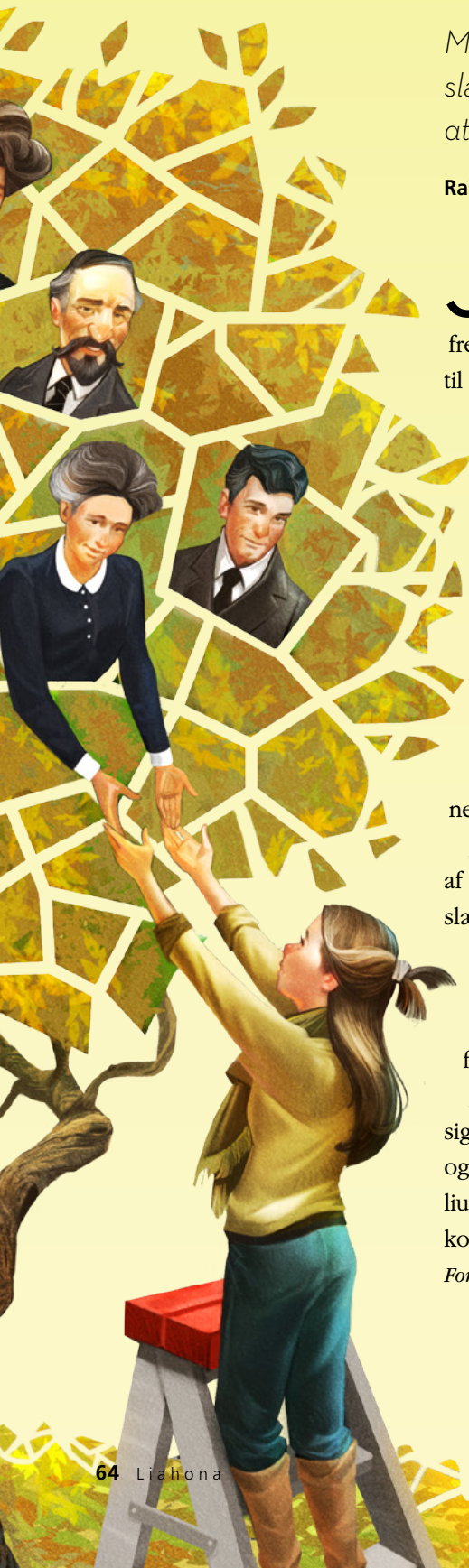
Da jeg så på de forskellige links på siden, bemærkede jeg, at der stod »slægts-træ« på et af dem. Jeg klikkede på det og opdagede en gren af slægten, som jeg aldrig havde hørt om. Men det, der primært fangede min opmærksomhed, var navnet på min grandtante, Rosalina Meireles, som tilsyneladende boede i Utah.

Jeg var forbløffet. Jeg troede, at det kun var min bror og jeg, der var medlemmer af Kirken. Kunne det virkelig passe, at der også var andre medlemmer af Kirken i min slægt? Da jeg klikkede på hendes navn, så jeg et link til en Facebook-side, så jeg kontaktede hende. I løbet af to dage fik jeg en besked fra hende, der bekræftede, at vi var beslægtede, og at hun også var medlem af Kirken.

Jeg følte så stor taknemlighed mod vor himmelske Fader for den store glæde, jeg følte i det øjeblik.

Jeg fortsatte med at søge efter mine afdøde slægtninge, og vor himmelske Fader velsignede mig med mange navne, som jeg kunne tage med til templet. Men han hjalp mig også til at finde levende slægtninge, som trofast efterlever Jesu Kristi gengivne evangelium. Og alt dette takket være Personlig Fremgang, slægtsforskning og mit ønske om at komme på mission. ■

Forfatteren bor i Manaus i Brasilien.

Eldste Marcus B. Nash
De Halvfjerds

Skriftsteder til Spencer

»Jeg læser glad i Herrens skrifter hver dag på livets vej. Og Ånden hvisker tit og siger, det er sandt; et vidnesbyrd er født for mig« (Børnenes Sangbog, s. 66)

Da min hustru og jeg lige var blevet gift, opfordrede præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) medlemmer af Kirken til at læse skrifterne hver dag sammen med deres familie. Vi ønskede at følge profeten, så vi besluttede, at vi ville studere sammen som par og med vore kommende børn engang.

Flere år senere var vores familie vokset med fem børn, hvoraf den yngste var Spencer.

Engang, da Spencer var seks år gammel, skulle min hustru og jeg væk nogle få dage, og børnene skulle passes af en babysitter. Da vi vendte hjem igen, satte

jeg mig med Spencer og spurgte ham, hvordan alting var gået, mens vi havde været væk.

Han fortalte, at han havde haft svært ved at sove. Da jeg spurgte, hvorfor han ikke havde kunnet sove, tænkte han over det og sagde, at det vidste han ikke.

Senere samme aften begyndte familien på sin rutine med at læse sammen i Mormons Bog.

Pludselig proklamerede Spencer: »Det er det!« Jeg spurgte, hvad han talte om. »Det er derfor, jeg ikke kunne falde i søvn«.

»Hvorfor du ikke kunne sove?« spurgte jeg.

»Vi læste ikke i skrifterne om aftenen, mens I var væk, og jeg kan godt lide den følelse, de giver mig.«

Spencer havde lært, at dagligt studium af skriften giver os Helligåndens trøst, fred og vejledning.

Vi kan lære at elske skrifterne, når vi læser dem dagligt. Når vi gør det, vil vi blive vejledt af Helligånden og styrket af vor himmelske Fader. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

En lektie jeg lærte af min far

Jeg lærte en vigtig lektie af min far om præstedømmets myndighed og kraft.

Jeg er opdraget i et hjem med en trofast mor og en vidunderlig far. Min far var ikke medlem af vores kirke, men han kom alligevel til Kirkens møder med os. Han trænede menighedens softball-hold og hjalp med spejderaktiviteter.

Som dreng spurgte jeg flere gange om ugen min far, hvornår han skulle døbes. Hver gang svarede han: »David, jeg tilslutter mig Kirken, når jeg ved, det er det rette at gøre.«

En søndag spurgte jeg min far, hvornår han skulle døbes. Han smilede bare og stillede mig et spørgsmål. »David, din kirke siger, at præstedømmet blev taget fra jorden på et tidspunkt og blev gengivet gennem himmelske sendebud. Hvis din kirke virkelig har Guds genoprettede præstedømme, hvorfor er der så så mange mænd i din kirke, som ikke adskiller sig fra mændene i min kirke med hensyn til at udføre deres religiøse pligter?«

Jeg var helt blank. Jeg havde intet passende svar til min far.

Jeg vidste, at mænd, der bærer præstedømmet, *bør* handle anderledes end andre mænd. Mænd, som bærer præstedømmet, *bør* ikke alene modtage præstedømmets myndighed, men *bør* også være trofaste og værdige til at udøve Guds kraft.

Jeg besluttede, at jeg aldrig ville være et dårligt eksempel for min far. Jeg ville ganske enkelt være en god dreng. Herren har brug for, at alle os, der bærer præstedømmet, er hæderlige, dydige og gode drenge til alle tider og på alle steder.

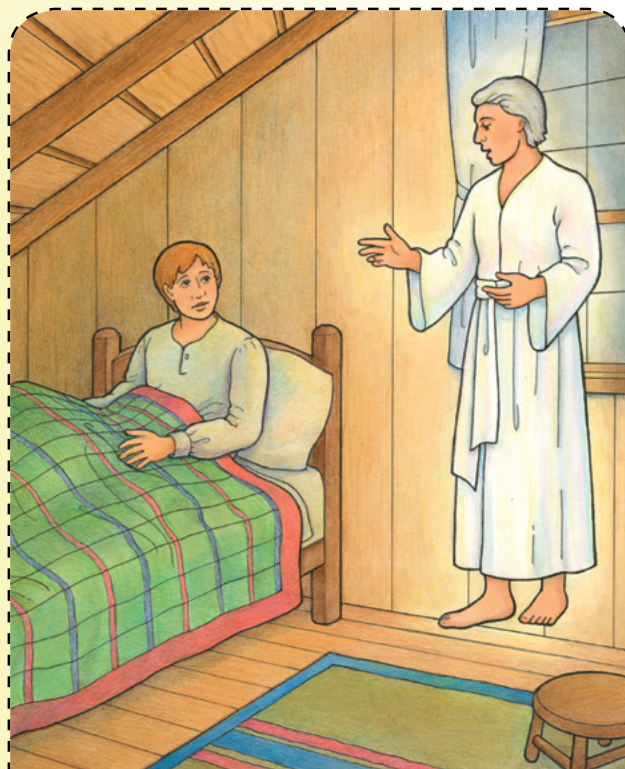
Nogle år senere *blev* min far døbt. Jeg fik mulighed for at overdrage ham Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme. En af de største oplevelser i mit liv var at se min far modtage præstedømmets myndighed og kraft. ■

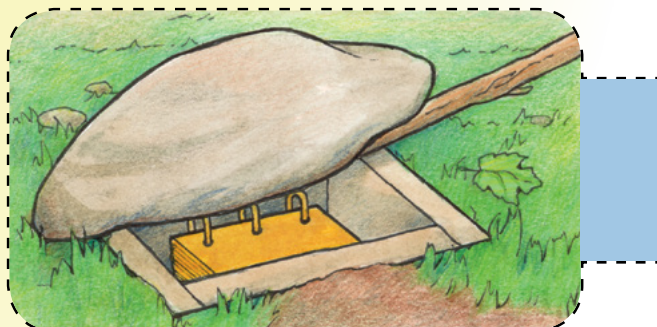
Mormons Bog, en gave fra vor himmelske Fader
Joseph Smith – Historie 1:29-35, 42-54, 59-60

Joseph Smith

Englen Moroni

Klip disse figurer ud og lim dem på karton, tykt papir, små papirsposer eller pinde. Gem dem i en konvolut eller pose sammen med en liste over skriftstederne.

Juleaften med familien Córdoba

*Marycielo og jeg havde kun en gave.
Hvordan kunne vi dele den?*

Honney Thalia Cabel Losno

Baseret på en sand historie

»Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Juleaften var der kun to gaver under vores lille træ. Der var en til min toårige søster, Marycielo, og en til mig. »Pengene var små, så det var alt, det kunne blive til,« sagde mor.

Den aften læste mor en historie fra *Liahona* om en jul uden nogen gaver. Mens hun læste, følte jeg mig glad og fuld af fred. Måske var det slet ikke så slemt kun at få en gave. Så sagde mor: »Hvad nu, hvis vi i stedet for at spille, som vi plejer juleaften, giver gaver til en familie i menigheden?«

»Men hvad kan vi give dem?« spurgte jeg.

»Tja, vi har lidt til overs.«

Jeg kiggede på vore to gaver og så hen på billedet af Jesus på væggen. »Jeg tror, at Jesus ville dele, hvad han havde.«

Vi bad om at vide, hvem vi skulle besøge. Mange af de familier, vi kendte, havde ikke meget at gøre godt med det år. Efter vi havde bedt, følte vi, at vi skulle besøge familien Córdoba. De havde tre børn, og deres far havde mistet sit arbejde.

Vi tog hen til butikken og købte *panetón* (et helligdagsbrød), en bagt kylling og tre små gaver. Vi hyggede os med at finde dem. Mama brugte

alle de penge, hun have, omtrent 30 peruvianske *soles* (ca. 65 kroner).

Da vi var færdige, kørte vi ud til familien Córdoba. Jeg holdt Marycielo i hånden, da vi gik hen til døren.

Søster Córdoba fik øje på os og kom ud for at give os et kram. »Sikke en dejlig overraskelse! Kom ind! Sid ned,« sagde hun. Da vi gik indenfor, knugede hun mamas hånd og klappede mig på skulderen. »Rolando og pigerne bliver så glade for at se jer,« fortalte hun mig.

Gulvet i huset var lavet af jord. Der var ingen elektricitet, kun stearinlys. Jeg syntes, det var synd for familien Córdoba. Jeg ville ønske, vi kunne gøre mere for at hjælpe dem. Men mama syntes ikke at bemærke gulvet eller lysene. Hun var bare glad for at være sammen med søster Córdoba.

»Vi kom for at ønske jer *feliz Navidad!*« sagde mama. »Vi er meget glade for, at vi er venner.« Hun

gav maden og gaverne til søster Córdoba, som smilede stort og sagde tak.

Rolando, Madeline og Raquel kom løbende fra det andet værelse for at sige hej. Marycielo kiggede frem bag mit ben og smilede. Hun smilede, da Rolando lavede sjove ansigter til hende. Snart snakkede vi alle og fortalte vittigheder og lo.

»Det her er bedre end, at vi spiller spil alene,« tænkte jeg. Jeg var glad for, at vi var kommet. Det gjorde ikke noget, at vi ikke havde meget at dele. Og det betød ikke noget, at gulvet var af jord. Julen handlede ikke om, hvad vi havde. Den handlede om at være sammen.

Da vi var klar til at tage af sted, krammede søster Córdoba os igen. »Tusind tak skal I have,« sagde hun. Hendes stemme skælvede, og jeg kunne se, at hun havde tårer i øjnene. Jeg stillede mig på tæer og kyssede søster Córdoba på kinden.

»Feliz Navidad,« sagde jeg. ■

Forfatteren bor i Peru.

Genoprettelsens puslespil

Hvad betyder ordet
genoprettelse?

Heidi Poelman

Baseret på en sand historie

»For jeg har overdraget dig præstedømmets nøgler og magt, ved hjælp af hvilke jeg genopretter alt« (L&P 132:45).

På vej hjem fra kirke kom Anna i tanke om et lille stykke papir, hun havde fået af sin lærer. »Mor, gæt engang! Jeg skal holde tale i Primary næste søndag.«

»Det er dejligt,« sagde mor. »Hvad skal du tale om?«

»Jeg skal tale om genoprettelsen. Men jeg er ikke sikker på, hvad det er.«

»Genoprettelse betyder, at Gud har bragt alt det tilbage eller gendannet alt det, som han ønsker, at hans kirke består af,« sagde mor. »Gennem profeten Joseph Smith gav han os templerne, præstedømmet, dåb og Helligåndsgaven igen. Uden genoprettelsen ville vi ikke have Kirken!«

Anna nikkede. »Det giver vel mening. Men jeg tror ikke, at jeg kan forklare det, som du lige gjorde.«

»Jeg har en idé,« sagde mor, da de kom hjem. »Kom med mig.«

Anna fulgte efter mor ind i stuen. De var begyndt at lægge et puslespil om aftenen, og brikkerne lå stadig spredt over et lille bord.

»Tænk på evangeliet som et samlet puslespil.« Mor tog en brik op. »Der har været mange forskellige dele af det på jorden på forskellige tidspunkter. Men efter Jesus og apostlene døde, var der mange af evangeliets sandheder, der gik tabt. Alle de dele eller brikker var nødt til at blive lagt tilbage.«

»Hvad skete der så?« Anne blandede nogle af de løse brikker.

»Mange år senere kaldte Gud

en ung bondedreng til at få alle brikkerne tilbage og lagt på plads på samme måde, som da Jesus var på jorden. Hvem tror du, det var?«

»Joseph Smith!« sagde Anna smilende. »Jeg tror, jeg begynder at forstå det.« Anna og mor talte mere om Joseph Smith og forskellige dele af evangeliet, som Gud har bragt tilbage gennem ham.

Resten af den uge skrev Anna på sin tale og øvede sig på den. Hun bad vor himmelske Fader om mod til at kunne dele sit budskab i Primary.

Da det blev søndag og tid for Annas tale, stod hun op, tog en dyb indånding og viste et puslespil på en plade, så alle kunne se det. Alle brikkerne var samlet.

»For lang tid siden, var mange af de vigtige brikker i evangeliet på

GENOPRETTELSENS PROFET

»Joseph Smith ... var et redskab i Guds hånd til at frembringe hellige skrifter, mistede læresætninger og gengivelsen af præstedømmet.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Joseph Smith«, *Liahona*, nov. 2014, s. 28.

jorden. Da Jesus og hans apostle døde, forsvandt mange af brikkerne.« Anna tog nogle af brikkerne væk. »Så kaldte vor himmelske Fader og Jesus Joseph Smith som den profet, der skulle få de manglende brikker i evangeliet igen. Dette kalder vi genoprettelsen.« Hun tog en puslebrik og viste den for Primary. På bagsiden af

den stod der »Præstedømmes kraft«.

Så viste Anna resten af brikkerne. Hun læste, hvad der stod på bagsiden af alle brikkerne, inden hun lagde dem på plads. »En levende profet ... tolv apostle ... tempeltjeneste for evige familier ... dåb ved nedsænkning ... håndspålggelse til Helligåndsgaven.«

Anna viste det færdige puslespil. »Nu har vi alle brikkerne i evangeliet. Det betyder, at vi har det store billede af, hvordan vi kan være lykkelige og leve sammen med vor himmelske Fader igen en dag. Jeg er taknemlig for genoprettelsen. I Jesu Kristi navn. Amen.« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Jesus Kristus vil komme igen!

Erin Sanderson

Når det er jul, fejrer folk over hele verden vor Frelser Jesu Kristi fødsel. En gang vil vi fejre en anden vidunderlig dag – det andet komme, når Jesus vender tilbage til jorden igen! Profeter har lært os om, hvad der vil ske inden, Jesus kommer igen. En ting er, at hans evangelium vil blive forkyndt over hele verden.

Tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus kan

give os fred, selv når der sker mange skræmmende ting i verden. Jesus sagde: »Fred efterlader jeg jer, min

fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Når I tænker på Jesus denne jul, så husk, at han vil komme tilbage en dag ikke som et lille barn, men som kongers konge. Så skal alle vide, at han er Guds Søn og verdens Frelser. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

LÆR MERE

Når Jesus vender tilbage, vil han regere over jorden i 1000 år. Den periode kaldes tusindårsriget. Under tusindårsriget vil menneskene være så retfærdige, at Satan ikke kan friste dem. Der vil ikke være sorg, og folk, som følger Kristus, vil føle fred og lykke.

FAMILIESNAK

En skat er noget helt særligt, som er meget værdifuldt. Læs Joseph Smith – Matthæus 1:36-37. Tal om, hvordan det, at vi »omhyggeligt bevarer« Kristi ord, forbereder os til hans andet komme. Hvor kan vi finde hans ord?

Sang: »Når Jesus atter kommer her« (Børnenes sangbog, s. 46).

Skriptsted: Johannes 14:27

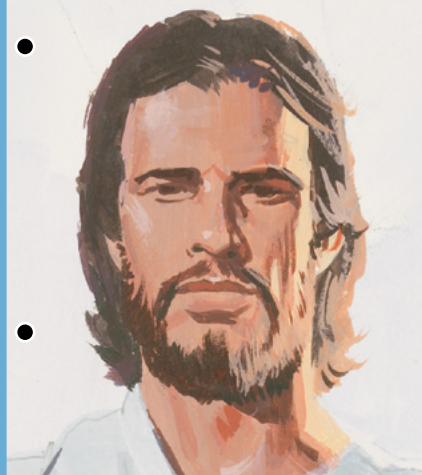
Video: Klik ind på Biblevideos.org for at se »Glad Tidings of Great Joy: The Birth of Jesus Christ.«

JEG KAN BLIVE REDE

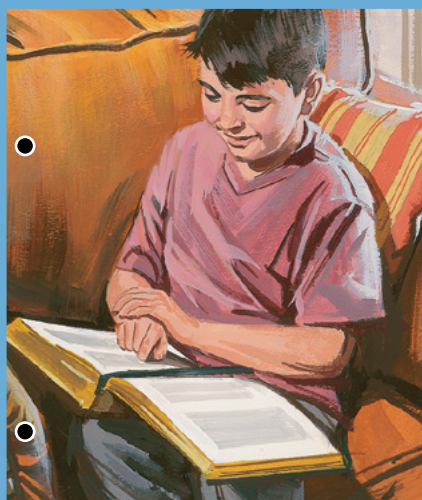
Lav et hæfte for at minde dig selv om, hvordan du nu kan forberede dig på, at Jesus kommer igen.

Klip kortene ud og læg dem i en stak. Træk en snor igennem de to huller.

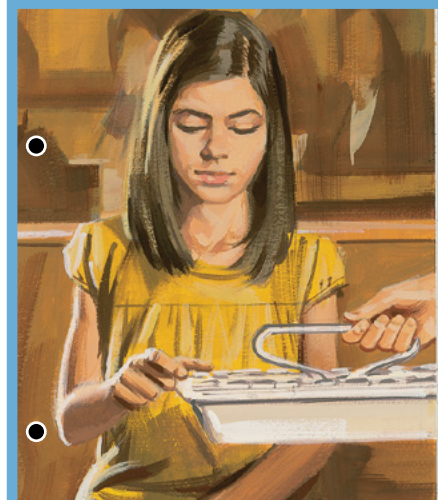
Jeg kan blive rede til, Jesus kommer igen

Jeg kan bede hver dag.

Jeg kan læse i skriften.

Jeg kan holde min dåbspagt.

TIP OM SKRIFTEN

Her er tre ting, du kan gøre for at forstå skriften bedre:

1. Bed til vor himmelske Fader om hjælp til at forstå skrifterne, inden du læser.
2. Tag dig tid til at tænke over det, du læser.
3. Fortæl nogen om det, du har lært og følt, og skriv om det i din dagbog.

Jeg kan holde befalingerne.

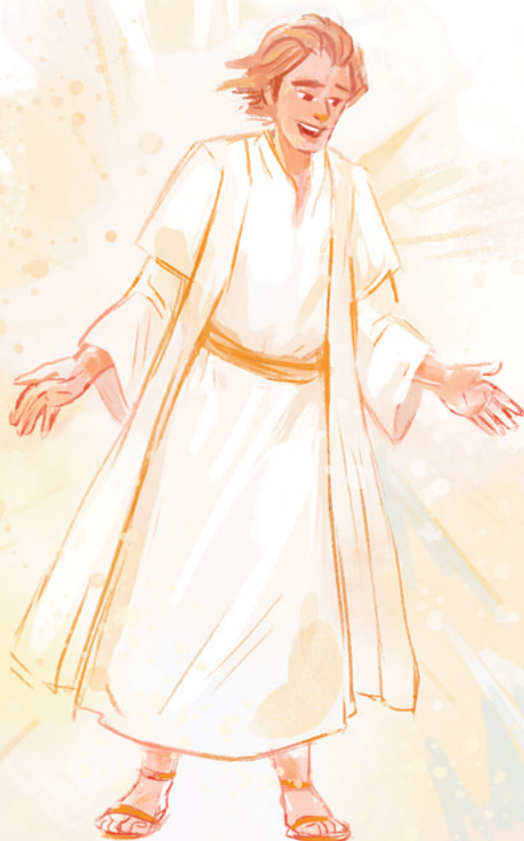

Jeg kan følge profeten.

Krybbespil

For lang tid siden var der en kvinde, der hed Maria, og en mand, der hed Josef, som skulle giftes. Maria og Josef var gode mennesker, der gjorde det, Gud ønskede af dem.

En dag fik Maria besøg af en engel, der fortalte hende, at hun ville få et barn! Englen sagde, at hun skulle kalde barnet Jesus. Barnet ville være Guds Søn, Frelseren.

Maria og Josef var nødt til at rejse til byen Betlehem for at betale deres skat.

Der var mange folk i byen. Så Maria og Josef måtte overnatte i en stald med dyrene. Den nat blev Jesus født.

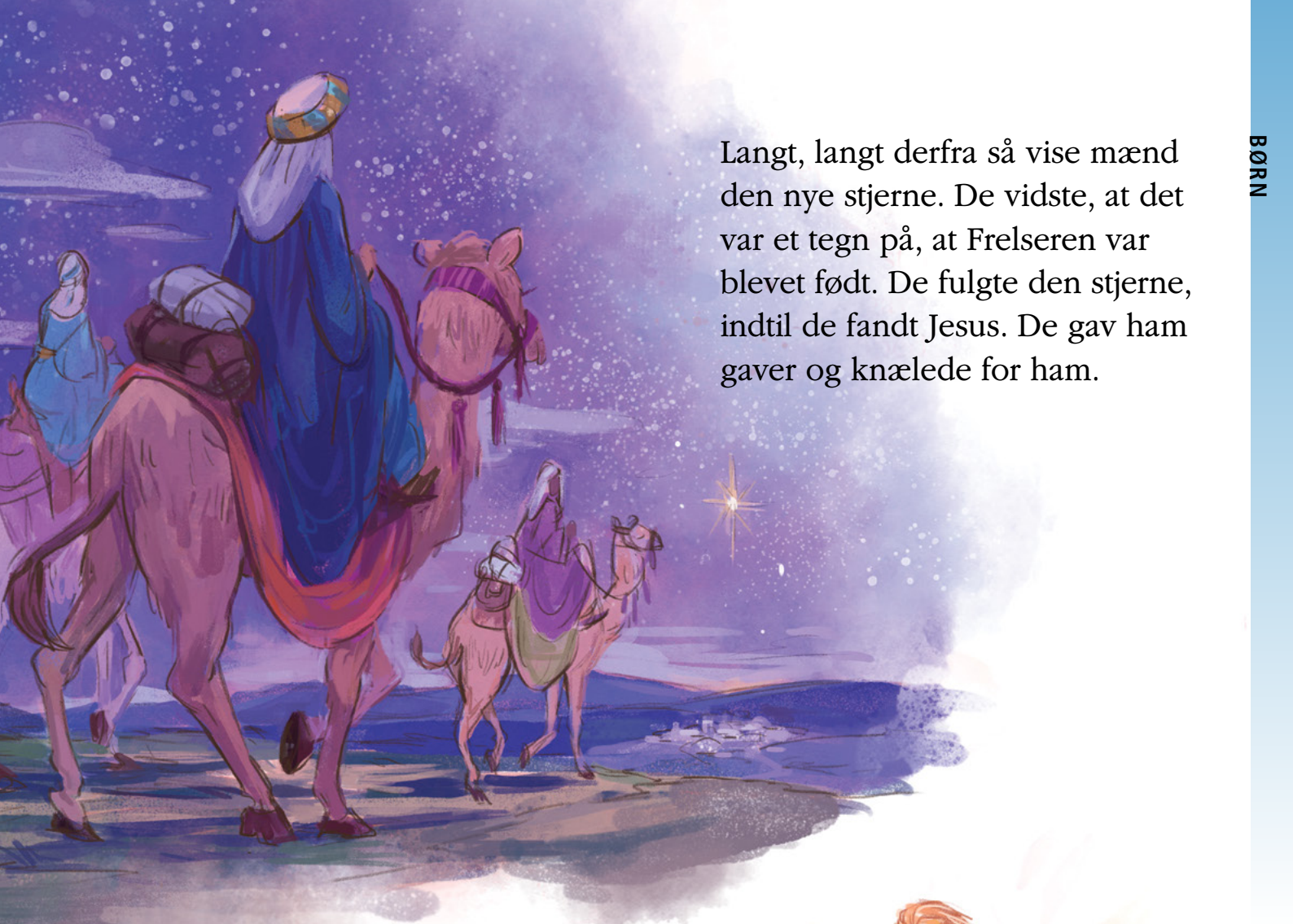
Der kom en ny stjerne
frem på himlen.

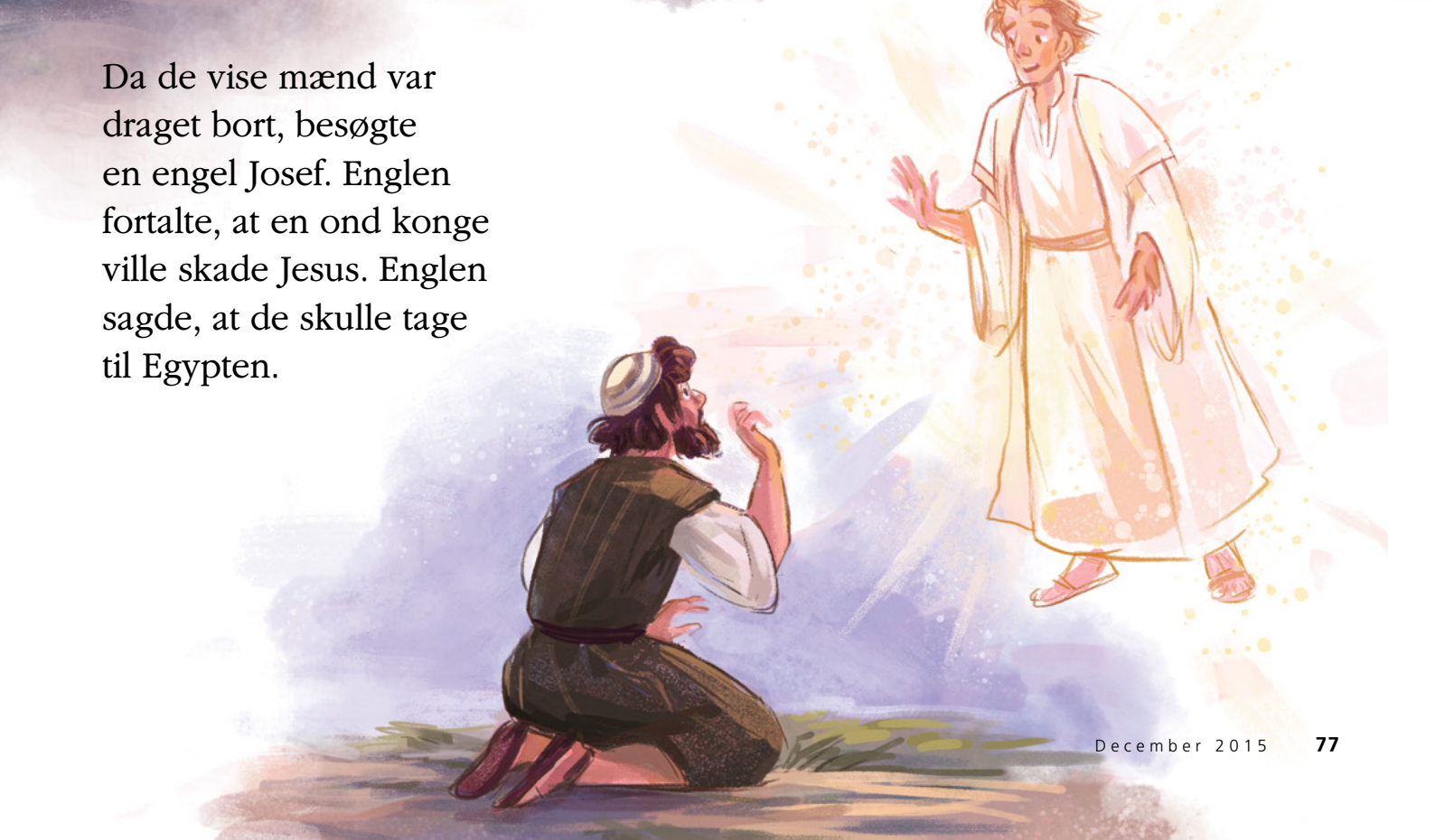
Der lå hyrder i nærheden, som
passede får. Englene kom og
fortalte dem, at Frelseren var
blevet født. Hyrderne gik hen
for at finde og tilbede det lille
barn Jesus.

An illustration showing three camels with riders following a bright star in a dark, starry night sky. The camels are decorated with colorful cloths. In the distance, a small town is visible on a hillside.

Langt, langt derfra så vise mænd
den nye stjerne. De vidste, at det
var et tegn på, at Frelseren var
blevet født. De fulgte den stjerne,
indtil de fandt Jesus. De gav ham
gaver og knælede for ham.

An illustration of an angel in a white robe with a glowing aura, standing and gesturing. In the foreground, a man with a beard and a hat (Joseph) is kneeling on the ground, looking up at the angel with his hands raised in a gesture of awe or prayer.

Da de vise mænd var
draget bort, besøgte
en engel Josef. Englen
fortalte, at en ond konge
ville skade Jesus. Englen
sagde, at de skulle tage
til Egypten.

Josef, Maria og Jesus blev i Egypten, indtil det var sikkert for dem at vende tilbage til Israel. Jesus voksede op i byen Nazaret. Han lærte at være hjælpsom, venlig og lydige. Han lærte alt det, han havde brug for at lære for at blive vor Frelser. Han fulgte altid Guds vilje for ham.

Vi fejrer Jesu Kristi fødsel, når det er jul. Peg på billedet af de folk, der indgår i historien om julen.

Vi kan være som **Maria og Josef** ved at gøre det, Gud ønsker af os.

Vi kan være som **hyrderne og de vise mænd** og følge Jesus Kristus.

Vi kan være som **englene** ved at fortælle andre om den sande årsag til julen.

Og vi kan blive som **Jesus** ved at følge hans eksempel. ■

FRA SKRIFTERNE

Du kan læse om julen i Mattæus 1:18-25; 2; Lukas 1:26-38; 2:1-20.

**Præsident
Howard W. Hunter
(1907-1995)**
Kirkens 14. præsident

DEN RIGTIGE JUL

*Den rigtige jul kommer til den,
der har taget Kristus ind i sit liv.*

Paulus' korte brev til galaterne udtrykte han stor bekymring over deres åbenbare vantrø og forkastelse af hans lærdomme om Kristus. Han skrev: »Det er godt at være ivrig for det gode, og det til hver en tid, ikke kun, når jeg er hos jer. Mine børn, som jeg igen må føde med smerte, indtil Kristus har fået skikkelse i jer!« (Gal 4:18-19). Med andre ord skrev Paulus, at han følte smerte og ængstelse, indtil Kristus fik »skikkelse« i dem. Det er en anden måde at sige »i Kristus« på, en vending som Paulus gentagne gange anvendte i sine skrivelser.

Det er muligt for Kristus at blive født ind i menneskers liv, og når sådan en begivenhed indtræffer, er det menneske »i Kristus« – Kristus har fået »skikkelse« i vedkommende. Det forudsætter, at vi tager Kristus til os og gør ham til en levende realitet i vores tilværelse. Han er ikke bare en generel sandhed eller en historisk kendsgerning, men hele

menneskehedens Frelser hvor som helst og når som helst. Når vi stræber efter at blive kristuslignende, får han »skikkelse« i os; hvis vi lukker op, træder han indenfor; hvis vi søger hans råd, råder han os. Hvis Kristus skal have »skikkelse« i os, må vi have tro på ham og hans forsoning. En sådan tro på Kristus og en overholdelse af hans befalinger er ikke en begrænsning for os. Det gør derimod mennesker frie. Denne Freds Fyrste venter på at skænke os fred i sindet, hvilket kan gøre hver enkelt af os til en kanal for denne fred.

Den rigtige jul kommer til den, der har taget Kristus ind i sit liv som en motiverende, dynamisk og fornyende kraft.

I sin overvejelse af julens betydning skrev James Wallingford disse linjer:

*Julen er ikke en dag eller en højtid,
men en tilstand i hjerte og sind.
Hvis vi elsker vor næste som os selv;
hvis vi i vor rigdom er fattig
i ånden, og i vor armod rig
på nåde;
hvis vores kærlighed ikke praler,
men er langmodig og mild;
hvis vi, når vor broder beder om
brød, giver af os selv i stedet; hvis
hver dag gryr med mulighed og
slutter med fuldførelse, om så
kun i det små –
så er hver dag Kristi dag, og julen
er altid nær.*

(I Charles L. Wallis, red., Words of Life, 1966, s. 33) ...

Hvis du ønsker at finde julens sande ånd og nyde dens sødme, så lad mig komme med dette forslag. Giv dig tid, midt i denne fortravlede juletid, til at lade dit hjerte søge Gud. Det kan være i en stille stund og på et stille sted, hvor du kan knæle – alene eller sammen med dine kære – og takke for de goder, som du har modtaget, og bede om, at hans Ånd må dvæle i dig, mens du oprigtigt stræber efter at tjene ham og holde hans bud. Han vil tage dig ved hånden, og han vil indfri sine løfter. ■

Fra »Den rigtige jul«, Liahona, dec. 2005, s. 12-15.

INDBLIK

Medlemmerne i Natal i Brasilien.

Hvad kan vi gøre for at gøre sabbatten frydefuld?

»Sabbatten giver en vidunderlig mulighed for at styrke familiebånd ... Vi gør sabbatten frydefuld, når vi lærer vore børn om evangeliet ... Udover tid sammen med familien kan man have en virkelig frydefuld sabbat ved at lave slægtshistorie ... Gør sabbatten frydefuld ved at tjene andre, især dem, der ikke har det godt, er ensomme eller har brug for hjælp.«

Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Sabbatten er frydefuld«, *Liahona*, maj 2015, s. 130, 131-132.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Kom **tidligt** hjem fra min mission

Da jeg vendte hjem, kæmpede jeg med mit vidnesbyrd.
Men jeg lovede vor himmelske Fader, at jeg ville forblive
trofast, selvom jeg ikke fik alle svarene.

s.44

FOR DE UNGE

s.60

Ting **jeg lærte** som ung nyomvendt

Forestil dig at være 17 år og det eneste medlem
i byen, der taler dit sprog. Læs om, hvad ældste
Klebingat fra De Halvfjerds lærte af det!

FOR BØRN

Krybbespil

Nyd seks illustrerede sider om Jesu
fødsel!

s.74

DANISH

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE